

Det kan forventes, at de kontinuerlige akkrediteringer – hvis formål det er at sikre og dokumentere kvalitet og relevans - vil medføre et betydeligt både økonomisk og personalemæssigt ressourceforbrug på universiteterne, som kun kan tages fra universiteternes kerneopgaver forskning, uddannelse og formidling.

Ifølge § 6, stk. 2 kan akkrediteringsrådet indstille til ministeren, at der sker en central dimensionering af en uddannelse. Universitetet er enig i, at en uddannelse med en flerårig overproduktion af kandidater i forhold til arbejdsmarkedets behov, kan være anledning til at begrænse optagelsestallet til den pågældende uddannelse, men universitetet vil lægge vægt på selv at træffe en sådan afgørelse.

Den særlige uddannelsesstruktur, der er på RUC med tværfaglige kombinationsuddannelser giver anledning til særlige overvejelser. Alle RUC's overbygningsfag – bortset fra Forvaltning og Tek-Sam – indgår i kombinationsuddannelser (hvv. bachelor- og kandidatuddannelser), hvor fagene kombineres både inden for det enkelte hovedområde og med fag fra andre hovedområder. Denne kombinationsstruktur giver værdifulde og fleksible tilpasningsmuligheder til nye beskæftigelsesmuligheder. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt det er kombinationsuddannelserne eller de enkelte fag, der skal akkrediteres; og om hvor meget et fag må udvikle/ændre sig, før der kræves en ny akkrediteringsproces? Hvert af kombinationsfagene på RUC udgør en halv kandidatuddannelse, og det har været en særlig udfordring for RUC i forbindelse med uddannelsesevalueringer at gøre evalueringspanelerne opmærksom på dette forhold. Den samme udfordring vil universitetet stå over for i forhold til akkrediteringer og præ-akkrediteringer. Vi skal anbefale, at dette bredere uddannelseshensyn indarbejdes ved siden af de enkeltfaglige hensyn i akkrediteringsprocessen.

Med venlig hilsen

Poul Holm

AALBORG UNIVERSITET

Universitets- og bygningsstyrelsen
Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Bredgade 43
DK-1260 København K

Ledelsesekretariatet
Fredrik Bejers Vej 5
Postboks 159
9100 Aalborg
Tlf. 9835 8080
Fax 9815 2201
www.aau.dk

Sagsbehandler
Heidi Prehn
Tlf. 9835 9785
hlp@adm.aau.dk

25. oktober 2006

J.nr.: 2006-401/01-0002

Vedr. Høring over udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

Videnskabsministeriet har i brev af 6. oktober bedt om bemærkninger til udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter og lov om forskningsrådgivning m.v. Hermed følger Aalborg Universitets bemærkninger til høringen.

Med venlig hilsen

Heidi Linnemann Prehn
Fuldmægtig

AALBORG UNIVERSITET

Universitets- og Bygningsstyrelsen
Ministeriet for Videnskab, Teknologi og udvikling
Bredgade 43
DK-1260 København K

Ledelsessekretariatet
Frédrik Bøjers Vej 5
Postboks 159
9100 Aalborg
Tlf. 9835 8080
Fax 9815 2201
www.aau.dk

Sagsbehandler
Heldi Prehn
Tlf. 9835 9785
hip@adm.aau.dk

24. oktober 2006

J.nr.: 2006-401/01-0002

Bemærkninger til udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter og lov om forskningsrådgivning m.v.

Uafhængighed

Der er uoverensstemmelse mellem bemærkninger til lovforslaget og selve lovforslaget. Således lægges der på den ene side op til at ministeren kan træffe afgørelse om en uddannelse skal godkendes, mens det på den anden side hævdes at Akkrediteringsrådet er uafhængig af ministeren.

Citat § 6 stk. 3:

"Ministeren for videnskab, teknologi og udvikling kan træffe afgørelse om, at en uddannelse ikke kan godkendes i henhold til stk. 1 såfremt uddannelsen ikke opfylder lovgivningsmæssige krav, eller oprettelse af uddannelsen vil føre til en samfundsøkonomisk u hensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler."

Under bemærkninger: Akkrediteringsrådet er uafhængigt af ministre og de videregående uddannelsesinstitutioner for så vidt angår tilrettelæggelsen af procedurer og metoder samt konklusioner og afgørelser. Dette medfører, at videnskabsministeren ikke kan ændre rådets faglige beslutninger

Det fremgår da også at "akkreditering er en formel autoritativ anerkendelse af uddannelser og fungerer som en del af det formelle system til styring af videregående uddannelser" (jr. Bemærkninger til lovforslaget 1.1 side 9).

Med det foreliggende lovforslag bliver Akkrediteringsrådet reelt ikke besluttende, men indstillende.

- Ministeren fastsætter selv de kriterier, som ligger til grund for bedømmelsen af uddannelserne (§ 7)
- Ministeren fastlægger fortsat (§ 6, stk. 2):
 - taxameterindplacering
 - specifikke adgangskrav for bacheloruddannelser
 - uddannelsesestitel
 - dimensionering af uddannelserne (antal pladser)
 - normering af uddannelserne (ECTS)

- Ministeren skal godkende universitetets aftaler med udenlandske universiteter i de tilfælde, hvor en del af uddannelsen gennemføres i udlandet (§ 6, stk. 2)
- Ministeren fastholder, som nævnt, retten til at stoppe godkendelsen af en uddannelse under henvisning til, at uddannelsen ikke opfylder lovgivningsmæssige krav, eller at uddannelsen vil medføre en samfundsøkonomisk uhensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler (§ 6, stk. 3)
- Ministeren kan inden udløbet af akkrediteringsperioden for en uddannelse anmode Akkrediteringsrådet om at undersøge, om kriterierne stadig opfyldes. Hvis dette ikke er tilfældet, trækker rådet akkrediteringen tilbage (§ 4, stk. 5).

Der kan være mange gode perspektiver i at oprette en Akkrediteringsinstitution – men ikke, hvis den blot fungerer som et ekstra lag i forhold til det nuværende system.

Eksplicite og operationelle kriterier

Det bør sikres, at kriterierne for opnåelse af præakkreditering og akkreditering er eksplicite og operationelle.

Det fremgår af § 1, at akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser er et fagligt uafhængigt organ, hvis formål er § 1 stk. "at sikre og dokumentere kvalitet og relevans".

Vurderingen af kvalitet vil kun kunne betegnes som en uafhængig aktivitet, såfremt kriterier for kvalitet og relevans defineres fuldt operationelt og uden fortolkningsmuligheder i forbindelse med afgørelser om akkreditering, præakkreditering eller godkendelse. Da kriterierne endnu ikke er tilgængelige vil det naturligvis ikke være muligt at udtale sig om, hvorvidt dette vil være tilfældet, men følgende tyder på, at akkrediteringsrådet skal foretage en vurdering.

"Ved uddannelsesakkreditering foretages en faglig vurdering af, om en uddannelse opfylder foruddefinerede kriterier for kvalitet og relevans"

Da en vurdering altid vil ske fra et bestemt perspektiv, vil en sådan ikke kunne betegnes som uafhængig aktivitet.

Eksplicite og operationelle akkrediteringskriterier sikrer gennemskuelighed og hel eller delvis kompatibilitet mellem dansk og international akkreditering, således at international akkreditering, der lever op til danske standarder kan godkendes for så vidt angår kvalitet eller i det mindste således, at det er klart, hvilke dele der kan godkendes. Formålet er i videst muligt omfang at undgå dobbelt akkreditering

Derudover er det betænkeligt, at spørgsmål om uddannelsers oprettelse og nedlæggelse gøres til et spørgsmål om akkreditering efter på forhånd fastlagte standarder for kvalitet og relevans. Specielt for nye og banebrydende uddannelser kan man sjældent på forhånd sikre hverken kvalitet eller relevans, man kan højst sandsynliggøre den. Fx bør innovation og arbejdsmarkedsbehov spille en central rolle i forbindelse med akkrediteringen.

Akkrediteringsrådets og panelets sammensætning

Rådets sammensætning er uklar, og specielt er der ikke nogen sikkerhed for, at der i rådet er personer med kendskab til de uddannelser på universitetsområdet, der skal akkrediteres. Ifølge bemærkningerne skal rådets sammensætning alene sikre, at de tilsammen har viden indenfor kvalitetssikring og akkreditering. 4 af rådets 9 medlemmer udpeges af hhv. undervisningsministeren (3) og kulturministeren (1). 1 medlem udpeges af samtlige studerende indenfor de tre ministerområder og de 4 resterende udpeges af videnskabsministeren "efter rådføring med relevante organisationer m.v.". Kompetencerne hos medlemmerne af rådet bør defineres klart og tydeligt. Rådets medlemmer bør have faglig indsigt på højt niveau. Derudover bør det sikres, at Akkrediteringsrådets medlemmer er uafhængige af enkelt universiteter (habilitetsspørgsmålet er særligt relevant i forhold til godkendelse af en uddannelses relevans).

Det er Akkrediteringsrådet, der nedsætter evalueringspaneler med "faglige eksperter og international deltagelse". I praksis er det disse paneler, der skal gennemføre selve akkrediteringsarbejdet, og det bør derfor sikres, at de har et dybtgående kendskab til de uddannelser, der skal akkrediteres.

Akkrediteringsproceduren

Eksisterende uddannelser kan miste tilskuddet, hvis de ikke kan akkrediteres. Det bør sikres, at universiteterne får lejlighed til at rette op på de kritiserede forhold ved en negativ akkreditering. Aalborg Universitet mener, det er væsentligt, at der i lovforslaget indbygges en mulighed for at anke afgørelser i et kommende Akkrediteringsråd.

Det erklærede formål med akkrediteringsproceduren er en smidigere beslutningsproces og øget kvalitetssikring. Akkreditering erstatter ikke ministerens endelige kontrol- og godkendelsesfunktion, og det bør sikres, at beslutningsprocessen omkring nye uddannelser ikke bliver længere end i dag.

Økonomi

Det fastsættes i § 11, at Akkrediteringsinstitutionen opkræver fuld betaling for al det praktiske arbejde med akkrediteringen hos universiteterne, der ikke har nogen indflydelse på arbejdets omfang, eller hvem der skal udføre det. Opgørelsen af de økonomiske konsekvenser af lovforslaget viser, at der alene er regnet med udgifter til selv Akkrediteringsrådet og sekretariatet. Det bør sikres, at akkreditering i rådet holdes udgiftsneutral i forhold til universiteterne.

På baggrund af ovenstående kommentarer henstiller Aalborg Universitet, at Akkrediteringsrådets opgaveportefølje indskrænkes til faglig rådgivning og indstilling til Videnskabsministeriet ved akkrediteringer, mens den tilsyns- og kontrolfunktion, der skal forekomme af uddannelsernes kvalitetsudvikling, kommer til at foregå gennem monitorering fra Videnskabsministeriets og ikke Akkrediteringssekretariatets side.

Danmarks Tekniske Universitet

Uddannelse og Studerende

Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Universitets- og Bygningsstyrelsen
Bredgade 43
1260 København K

Att. Kontorchef Helle Otte

24. oktober 2006
LKR/ J.nr. 2006-
283-00007

Høringssvar til forslag til

Lov om Akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser (akkrediteringsloven)

Hermed fremsendes Danmarks Tekniske Universitets høringssvar til forslagene til:

- Lov om Akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser (akkrediteringsloven)
- Lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven)
- Lov om forskningsrådgivning (mv.)

Neden for følger Danmarks Tekniske Universitets generelle kommentarer til akkrediteringsloven. De specifikke bemærkninger til lovforslaget er samlet i bilag 1.

Danmarks Tekniske Universitet har ingen bemærkninger til forslagene om ændring af universitetsloven og lov om forskningsrådgivning.

Danmarks Tekniske Universitet har inddraget Censorformandskaberne for Ingeniøruddannelserne i høringen. Danmarks Tekniske Universitet støtter Censorformandskabernes generelle kommentarer til lovforslagene. Videnskabsministeriet modtager særskilt høringssvar fra Censorformandskaberne for Ingeniøruddannelserne.

Akkrediteringsloven - generelle kommentarer

Danmarks Tekniske Universitet ser positivt på Videnskabsministeriets beslutning om at indføre akkreditering af de videregående uddannelser. Danmarks Tekniske Universitet lægger afgørende vægt på, at akkrediteringerne kommer til at indgå som et naturligt led i universitetets udviklings- og kvalitetsarbejde. Det er endvidere vigtigt, at akkrediteringerne tilrettelægges, så de både kan føre til kvalitative forbedringer og gennemføres med et rimeligt ressourceforbrug.

Akkrediteringsrådets sammensætning

Lovforslaget opererer med et akkrediteringsråd bestående af ni medlemmer. Det er uklart, hvor mange af disse ni medlemmer, der udpeges af videnskabsministeren, herunder hvordan de udpeges. Danmarks Tekniske Universitet foreslår dels, at videnskabsministeren udpeger så mange medlemmer, at ministeriets repræsentanter udgør et flertal i rådet, dels at ministeriets repræsentanter har forskningsbaggrund og kendskab til universitetsuddannelser.

Uddannelse og Studerende

Ledelse og Administration
DTU, Bygning 101 A
DK-2800 Kgs. Lyngby

Tlf +45 45 25 25 25
Tlf dir. 45 25 11 82
Fax +45 45 87 02 16
CVR-nr. 63 39 30 10

lkr@adm.dtu.dk
www.dtu.dk
EAN-nr. 5798000417540

Akkrediteringsråd/rådssekretariat/fagligt sekretariat/akkrediteringspanel

Akkrediteringsorganisationen omfatter et akkrediteringsråd, et rådssekretariat, et fagligt sekretariat og en række akkrediteringspaneler. Akkrediteringspanelerne foretager vurderingen af uddannelserne i henhold til de fastlagte kriterier. På baggrund heraf udarbejder det faglige sekretariat en akkrediteringsrapport, som skal ligge til grund for den indstilling, der laves til akkrediteringsrådet. Der lægges således op til en hierarkisk struktur med mange lag, og det er særdeles vigtigt, at kompetence- og ansvarsfordelingen mellem de forskellige organer er entydigt fastlagt. Det skal her påpeges, at det ikke tydeligt af lovforslaget fremgår, hvorledes rollefordelingen mellem det faglige sekretariat og akkrediteringspanelerne vil blive praktiseret. Der er to væsensforskellige muligheder:

Den ene er, at det faglige sekretariat udelukkende er et administrativt organ, der leverer sekretariatsbistand til akkrediteringspanelet, men ellers ikke indgår i selve akkrediteringsprocessen. Den anden er, at det faglige sekretariat står i spidsen for akkreditering, og benytter akkrediteringspanelet som rådgiver og evaluator i specifikke faglige sammenhænge.

Hvilken af disse to muligheder, der er at foretrække, vil afhænge af, hvordan det faglige sekretariat tænktes bemandedt og efter hvilke kriterier man vil udpege akkrediteringspanelerne. Det er for DTU vigtigt, de personer der står i spidsen for en akkreditering af universiteterne både har erfaring med akkrediteringsarbejde og har solid erfaring med, hvorledes et universitet fungerer.

Det foreslås indføjet i lovforslaget, at *akkrediteringsrådet* nærmere fastlægger akkrediteringsproceduren, herunder principper for udpegning af akkrediteringspaneler og retningslinier for rollefordelingen mellem det faglige sekretariat og akkrediteringspanelerne.

Uddannelser inde for samme område

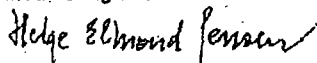
Lovforslaget siger, at akkreditering kan omfatte uddannelser i naturlig forlængelse af hinanden. DTU vil gerne have vished for, at loven giver mulighed for, at uddannelser inden for samme fagområde, og som fører til samme titel, kan akkrediteres under ét.

Akkrediteringskriterierne

Det fremgår af lovforslaget, at akkrediteringskriterierne vil blive fastlagt af videnskabsministeren. Danmarks Tekniske Universitet lægger vægt på, at universiteterne bliver inddraget i dette arbejde. Det er vigtigt, at kriterierne bliver klare, operationelle og begrænset i antal og omfang, så universiteternes ressourceforbrug kommer til at stå mål med udbyttet.

Det fremgår endvidere, at Videnskabsministeriet vil indføre et relevanskriterium, hvilket er atypisk i International akkrediteringssammenhæng. Danmarks Tekniske Universitet har intet imod, at der indføres et relevanskriterium, når blot der også på dette punkt bliver tale om et entydigt, klart formuleret og operationelt kriterium, så universiteterne ved, hvad deres uddannelser bliver målt på.

Med venlig hilsen

Helge Elbrønd Jensen
Uddannelsesdekan

**Bilag 1: Specifikke bemærkninger til
Forslag til lov om Akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser
(akkrediteringsloven)**

Til § 1

Stk. 4, 1

Det defineres, at der ved henholdsvis akkreditering og præ-akkreditering forstås "[e]n forvaltningsafgørelse af, om en eksisterende uddannelse (...) opfylder centralt fastsatte kriterier for kvalitet og relevans." På universitetsområdet forekommer beslutningen om akkreditering ikke at være en *forvaltningsafgørelse*, men en *rådsafgørelse*, eftersom videnskabsministeren ikke skal foretage den endelige godkendelse af uddannelserne (jf. tillige § 6, stk. 1).

Til § 2

Stk. 4

Akkrediteringsrådet består af ni medlemmer. Det er uklart, hvor mange af disse ni medlemmer, der udpeges af videnskabsministeren, herunder hvordan de udpeges. Danmarks Tekniske Universitet foreslår dels, at videnskabsministeren udpeger så mange medlemmer, at ministeriets repræsentanter udgør et flertal i rådet, dels at ministeriets repræsentanter har forskningsbaggrund og kendskab til universitetsuddannelser.

Stk. 7

Det hedder, at "[r]ådet beslutter, hvilke aktører der skal udarbejde rapporterne, med mindre andet følger af denne lov, regler fastsat i medfør heraf eller anden lovgivning." Universiteterne bør have mulighed for at foreslå relevante internationale aktører til udarbejdning af akkrediteringsrapporterne, således at akkrediteringen gennemføres efter en international anerkendt standard (jf. tillige § 4, stk. 8).

Til § 3

Stk. 3, 2

"Rådet kan afvise en anmodning om akkreditering eller præ-akkreditering (...) såfremt en anmodning (...) vedrører forhold, som rådet har taget stilling til inden for de sidste to år, og som har medført en negativ akkreditering eller præ-akkreditering."

Konsekvenserne af denne formulering er uklare. En afvisning af ét universitets anmodning om præ-akkreditering af en uddannelse bør for eksempel ikke udelukke et andet universitet fra i en periode på to år at stille forslag om en uddannelse inden for samme fagområde, fordi et andet universitet har fået afvist sin anmodning.

Til § 4

Stk. 1

Akkrediteringsorganisationen omfatter et akkrediteringsråd, et rådssekretariat, et fagligt sekretariat, og en række akkrediteringspaneler, der foretager vurdering af uddannelserne på baggrund af de fastlagte kriterier. På baggrund heraf udarbejder det faglige sekretariat en akkrediteringsrapport, som vil ligge til grund for den indstilling, der laves til Akkrediteringsrådet. Der lægges således op til en hierarkisk struktur med mange lag. DTU finder, at kompetence- og ansvarsfor-

delingen mellem de forskellige organer skal være entydigt fastlagt, særligt hvorledes rollefordelingen mellem det faglige sekretariat og akkrediteringspanelerne vil blive praktiseret.

Danmarks Tekniske Universitet foreslår at udvide formuleringen om, at "[a]kkrediteringen kan omfatte flere uddannelser, såfremt de ligger i naturlig forlængelse af hinanden" med tilføjelsen "eller inden for samme fagområde". Tilføjelsen skal sikre, at for eksempel Danmarks Tekniske Universitets bacheloruddannelse i teknisk videnskab kan akkrediteres under ét.

Stk. 8

Rådet kan "lægge en akkrediteringsrapport fra en anden internationalt anerkendt akkrediteringsinstitution til grund for afgørelsen om akkreditering". DTU ønsker at sikre, at formuleringen indebærer, at et universitet kan vælge at blive akkrediteret efter en internationalt anerkendt akkrediteringsstandard, som er særlig relevant for den pågældende uddannelse (jf. tillige bemærkningen under § 2, stk. 7).

Til § 5

Stk. 1

Det bør præciseres, hvad der menes med, at det faglige sekretariat ved præ-akkreditering foretager "en faglig vurdering af uddannelsens kvalitet og relevans i henhold til kriterierne fastsat i medfør af lovens § 7". Faglig bør i denne sammenhæng ikke betyde en fagspecifik vurdering byggende på internationalt anerkendt fagkyndig ekspertise, men at vurderingen foretages på grundlag af klare, entydige og operationelle kriterier – og gerne udføres af professionelle akkrediteringseksperter.

Til § 6

Stk. 2

Det hedder, at "[r]ådet desuden indstiller eventuel fastsættelse af maksimumrammer for tilgangen til uddannelsen samt godkendelse af aftaler mellem danske og udenlandske universiteter i de tilfælde, hvor en del af uddannelsen gennemføres i udlandet."

Det ønskes her præciseret, hvad der kræves for at få godkendt aftaler mellem danske og udenlandske universiteter. Vil det for eksempel være tilstrækkeligt, at uddannelserne på det udenlandske universitet er akkrediteret efter internationalt anerkendt standard? Eller tænkes her på særlige kriterier, som samarbejdsaftalen/uddannelserne skal opfylde?

Til § 7

Det hedder, at "[m]inisteren for videnskab, teknologi og udvikling fastsætter kriterier for kvalitet og relevans (...)". Det forventes, at universiteterne bliver inddraget i dette arbejde. Kriterierne bør være begrænsede i antal og omfang og endvidere være klare, entydige og operationelle. Akkrediteringen bør i øvrigt tilrettelægges sådan, at der ikke skal udarbejdes dokumentationsmateriale uden andet formål end akkrediteringen. Erfaringerne fra de igangværende akkrediteringer af Danmarks Tekniske Universitets diplomingeniøruddannelser viser med al tydelighed, at det er vigtigt at være præcis i formuleringen af kriterier og dokumentationskrav, så universiteterne ikke bruger unødigt mange ressourcer på akkrediteringen, og så indsatsen kommer til at stå mål med udbyttet.

Til de almindelige bemærkninger

Lovforslagets baggrund og formålet med lovforslaget

På side 8 hedder det, at "universiteterne [samlet set] får bedre mulighed for hurtigere og mere fleksibelt at udvikle og igangsætte nye uddannelser". Det forekommer ikke sandsynligt, at den

foreslåede akkrediteringsorganisation vil være i stand til hverken at udvise større hurtighed eller fleksibilitet over for universiteter, der ønsker at iværksætte nye uddannelser, når man tager i betragtning, hvor omfattende en opgave det er at skulle akkreditere samtlige videregående uddannelser.

1.1. Akkreditering, evaluering og auditering

I forbindelse med uddannelsesinstitutionernes indbyrdes konkurrence om at optage de bedste studerende nævnes akkreditering som et middel til at dokumentere, at uddannelserne er på højeste internationale niveau. Danmarks Tekniske Universitet vil gerne understrege, at akkreditering betyder opfyldelse af en række (eventuelt internationalt) vedtagne minimumskrav, men ellers ikke siger noget om, at uddannelsen er på højeste internationale niveau. Lovbemærkningerne viser i øvrigt på dette punkt, at der er behov for en klarere definition af de centrale begreber (akkreditering, evaluering og auditering) i forbindelse med kvalitetssikring af uddannelserne.

Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Bredgade 43
1260 København K

25. oktober 2006
J.nr. 04-032-31
Ref. IJ

**Høringssvar vedrørende forslag til Lov om Akkrediteringsinstitution
for videregående uddannelser**

Overordnet set mener Danmarks Farmaceutiske Universitet, at en fokusering omkring auditering bør være central i forbindelse med vedtagelse af lov om akkreditering.

Derudover bakker Danmarks Farmaceutiske Universitet op om Rektorkollegiets kommentarer til forslag til lov om akkreditering.

Med venlig hilsen

Sven Frøkjær
Rektor

Universitetsparken 2
2100 København Ø

Tel. 35 30 60 00
Fax 35 30 60 01

Direkte 35 30 60 00
dfuni@dfuni.dk

www.dfuni.dk

**Copenhagen
Business School**
HANDELSHØJSKOLEN

Ledelsessekretariatet

Solbjerg Plads 3
DK-2000 Frederiksberg

Tlf.: +45 - 3815 3815
Fax: +45 - 3815 2015
www.cbs.dk

24. oktober 2006

Ole Stenvinkel Nilsson
Director, Accreditation
and Quality Assurance

Ministeriet for Videnskab,
Teknologi og Udvikling
Brødgade 43
1260 København K

**Høring over forslag til lov om Akkrediteringsinstitutionen for
videregående uddannelser (Akkrediteringsloven) og forslag til lov om
ændring af lov om universiteter og lov om forskningsrådgivning m.v.**

Indledningsvis hilses det fra CBS meget velkommen, at der med henblik på styrkelse af universiteternes internationale konkurrenceevne og realisering af ambitionen om danske videregående uddannelser i verdensklasse sættes forstærket fokus på akkreditering og kvalitetssikring.

Om dette imidlertid bedst sker ved oprettelse af en dansk akkrediteringsinstitution, som beskrevet i lovforslaget, eller om en tilsvarende effekt kan opnås bedre og billigere på anden måde, er vi imidlertid mere i tvivl om. I dette brev argumenteres for en alternativ løsning, som efter CBS' opfattelse vil være i bedre overensstemmelse med vor internationale strategi.

Hvis der imidlertid oprettes en egentlig dansk akkrediteringsinstitution er der imidlertid en række overordnede problemer, som må afklares, hvis den nye institution skal kunne realisere sit formål. Disse forudsætninger knytter sig især til

- Institutionens organisatoriske opbygning og bemanning
- Institutionens uafhængighed og kompetence i forhold til universiteterne
- Institutionens administrative procedurer
- Problemer i forhold til kvalitet og relevans

Hertil kommer en række specifikke kommentarer til de beskrevne relationer mellem ministeren og akkrediteringsinstitutionen, mellem Akkrediteringsrådet og Det faglige sekretariat, samt mellem Det faglige sekretariat og Akkrediteringspanelet. Disse kommentarer er indeholdt i vedlagte Notat.

Institutionens organisatoriske opbygning og bemanning.

Det må fra et universitetssynspunkt vække bekymring, at akkrediteringsinstitutionens øverste organ, Akkrediteringsrådet, er sammensat så personer med ekspertise på universitetsområdet med stor sikkerhed vil udgøre et mindretal i rådet (§ 2). Også de studerendes indflydelse på Rådet synes at være meget svag, med kun én repræsentant udpeget af de studerende fra samtlige institutioner under Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Videnskabsministeriet.

I den forbindelse kan man være betænkelig ved, om et så bredt og politisk udpeget organ – der samtidig får betydelige magtbeføjelser – vil kunne repræsentere tilstrækkelig faglig kompetence i forhold til det meget heterogene felt, der udgøres af de tre ressortministeriers institutioner med vidt forskellige fagområder, pædagogik, grad af internationalisering og internationale netværk. Specielt må det vække bekymring at det i § 2 stk. 5 nævnes at mindst én (men altså ikke nødvendigvis flere!) skal have international erfaring med akkrediteringsmetode.

Også den organisatoriske opbygning af akkrediteringsinstitutionen forekommer noget speciel. Således synes det faglige sekretariat at spille en ejendommelig dobbeltrolle. På den ene side som en integreret del af selve akkrediteringsinstitutionen, men samtidig med en selvstændig rolle som én blandt flere mulige operatører, der kan levere de faglige akkrediteringsrapporter, som Rådet bestiller. Disse kan ganske vist ifølge loven også leveres af andre aktører, f.eks. af EVA eller udenlandske aktører, men det er Rådet der træffer afgørelse om hvilken aktør der skal anvendes (§ 2 stk. 7). Konstruktionen er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden af det faglige sekretariat, og nogle universiteter kunne få den tanke at det er "sikrest" at anvende akkrediteringsinstitutionens "egen" aktør, frem for en "mere usikker" international aktør, som af mange andre hensyn kunne være mere relevant.

Institutionens uafhængighed og kompetence i forhold til universiteterne. Der lægges ikke skjul på at formålet med akkrediteringsinstitutionen er at sikre og dokumentere kvalitet og relevans af uddannelserne. Men herfra og til i detaljer at fastlægge, hvem der skal tilvejebringe grundlaget for kvalitetsvurderingen er der et stort spring. Ifølge universitetsloven har universiteterne selvstyre, og herunder er det universiteterne selv, som har ansvaret for den faglige kvalitet af uddannelserne. Det ville derfor være mere naturligt om der i loven lægges op til, at det er universiteternes opgave at fremskaffe den fornødne dokumentation i form af relevante akkrediteringsrapporter, eksterne vurderinger og lignende, men det føles helt unødvendigt at give Rådet kompetence til at bestemme, hvem der skal være aktør på en bestemt akkrediteringsopgave uden at der tilsyneladende gives universiteterne nogen formel indflydelse på, hvilken aktør man vil anvende (blandt de der opfylder betingelserne). Dette skal ses i sammenhæng med at langt størsteparten af de meget betydelige omkostninger i forbindelse med akkrediteringen hviler på de enkelte institutioner i form af den arbejdstid, der medgår til at etablere det nødvendige datagrundlag, rapportskrivning, mv. Hertil kommer at det enkelte universitet kan have vægtige grunde til at anvende en anden aktør end den nationale, f.eks. fortsættelse af et igangværende akkrediteringsarbejde, eller international markedsføring og branding over for studerende, forskere, partneruniversiteter og erhvervslivet. Det er ikke sikkert, at der på det globale marked vil være nogen særlig markedsføringsmæssig værdi i at være akkrediteret af den danske akkrediteringsinstitution.

Et mere rent snit ville således efter CBS' opfattelse være at etablere Akkrediteringsinstitutionen som et uafhængigt Råd med tilhørende sekretariat. Rådet kan naturligt opstille krav til, hvilken form for dokumentation der er

nødvendig for at gennemføre akkrediteringen, men bør afholde sig fra at deltage i fremskaffelsen af denne nødvendige dokumentation og overlade dette til det pågældende universitet.

I § 6 stk. 2 lægges der op til at ministeren skal godkende alle aftaler med udenlandske universiteter forud for en akkreditering af en uddannelse, der gennemføres i samarbejde med et udenlandsk universitet. I en globaliseret verden forekommer dette ejendommeligt og bureaukratisk, og bestemmelsen synes i modstrid med bestemmelsen i § 3 stk. 2, hvoraf det fremgår at en dansk akkreditering kan erstattes af en tilsvarende akkreditering i et andet land.

Institutionens administrative procedurer.

CBS er, ligesom det er tilfældet med Handelshøjskolen i Århus, akkrediteret af EQUIS, European Quality Improvement System, et akkrediteringsorgan under EFMD, European Foundation for Management Development. Desuden er begge skoler i øjeblikket i gang med at erhverve akkreditering efter AACSB, den amerikanske akkrediteringsinstitution, som sammen med EQUIS udgør de to internationale førende og bredt anerkendte akkrediteringsinstitutioner på det merkantile fagområde. Begge akkrediteringer er institutionsakkrediteringer, dvs. samtlige uddannelser er omfattet af akkrediteringen. EQUIS etablerede for et par år siden en egentlig programakkreditering, EPAS, men besluttede at denne alene skulle være forbeholdt institutioner, som ikke havde erhvervet den generelle institutionsakkreditering. Ræsonnementet er, at en institutionsakkreditering omfatter det samlede grundlag for at kunne levere kvalitetsuddannelser. Heri indgår både en vurdering af det egentlige kvalitets sikringsystem, dvs. procedurer for løbende kontrol og kvalitet af uddannelserne, men også kvaliteten af institutionens forskning, administrative rutiner, læringsmæssige støttefunktioner samt fysiske og sociale rammer. Når disse overordnede rammer er fundet at være på plads findes det overflødigt at foretage en minutvis akkreditering af hvert enkelt program, eftersom institutionen har dokumenteret, at den besidder det nødvendige apparat til at sikre, at alle dens ydelser er af høj kvalitet. Det må så være bestyrelsens ansvar at sikre, at kvaliteten rent faktisk leveres. De internationale akkrediteringsinstitutioner følger regelmæssigt op på, om institutionen fortsat er i frontlinien mht. international kvalitetsstandard, der er under løbende udvikling.

Det forekommer på denne baggrund besværligt, omstændeligt og kostbart at der, som foreslået i loven, skal gennemføres separat akkreditering af hver enkelt uddannelse (CBS har mere end 50). Ganske vist er der i loven åbnet mulighed for at flere uddannelser kan akkrediteres under ét, hvis de ligger i naturlig forlængelse af hinanden, men hovedudgangspunktet er gennem hele loven den enkelte uddannelse, og det kan derfor næppe undgås, uanset hvor ubureaukratisk man opbygger procedurene, at det foreslåede system vil påføre institutionerne betydelige ekstraomkostninger, ligesom det forekommer at være i modstrid med princippet om universiteternes selvstyre.

Problemer i forhold til kvalitet og relevans.

En del af de ovenfor beskrevne problemer opstår fordi man sammenkobler begreberne kvalitet og relevans. Vurdering af kvalitet er tæt forbundet med

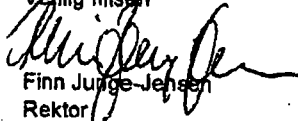
faglig indsigt. Det må derfor formodes, at universiteterne og de fagligt orienterede akkrediteringsinstitutioner, som – ofte på universiteternes initiativ – er oprettet med henblik på at sikre ensartede internationale kvalitetsstandarder på et givet fagområde, er de bedst egnede til at vurdere kvaliteten. Et generelt – politisk fastsat – sæt af kriterier vil ikke nødvendigvis afspejle forskelle mellem fagområder og kan dermed risikere at komme på tværs af de internationale kvalitetsstandarder, der gælder på det pågældende fagområde. Når der således i § 7 gives ministeren beføjelse til at fastlægge kriterierne for kvalitet forekommer dette at være en overordentlig kraftig desavouering af universiteterne.

Med hensyn relevans er sagen en anden. Her kan man hævde, at universitetet – som "part i sagen" – er mindre egnet til alene at vurdere den samfundsmæssige relevans, dvs. uddannelsens placering i det samlede udbudsbillede, beskæftigelsesmuligheder, mv. (selv om der med udviklingskontrakterne er skabt et effektivt redskab til sikring af, at også dette aspekt indgår med vægt i universitetets udbudsovervejelser). Det forekommer under alle omstændigheder rimeligt, at ministeren med det overordnede budgetansvar (og dermed som den endelige opdragsgiver) blander sig i, om en given uddannelse overhovedet skal udbydes, set i lyset af beskæftigelsessituation, øvrigt udbud, mv. Dette er der da også givet hjemmel til i lovens § 6 stk. 3. Selv om også spørgsmålet om relevans er vanskeligt – hvordan vurderes f.eks. det "klare erhvervsigte" i uddannelser som ægyptologi, arkæologi, kernefysik og kunsthistorie, altså uddannelser hvis primære formål er at udvikle videnskaben og ikke blot træne færdigheder – er det dog først og fremmest et politisk spørgsmål om man ønsker sådanne uddannelser.

Konklusion.

Sammenfattende er det CBS' opfattelse at der, i et system med statsfinansierede uddannelser, kan argumenteres for, at det er et politisk spørgsmål at afgøre, om man overhovedet ønsker en given uddannelse. Det er derimod ikke et politisk spørgsmål at vurdere den faglige og pædagogiske kvalitet af en uddannelse. De bedst egnede til at gennemføre denne vurdering er efter CBS' opfattelse de eksisterende og anerkendte internationale akkrediteringsinstitutioner på et givet fagområde. Disse besidder en faglighed, et renommé og et internationalt erfaringsgrundlag, som en dansk akkrediteringsinstitution næppe vil blive i stand til at matche. Under alle omstændigheder vil CBS ikke kunne undvære den anerkendelse, som ligger i internationale akkrediteringer, og med mindre det gøres meget klart i loven, at sådanne kan erstatte den nationale akkreditering, vil loven uundgåeligt medføre betydelige ekstraomkostninger for CBS.

Venlig hilsen

Finn Junge-Jensen
Rektor

NOTAT

Bemærkninger til akkrediteringsloven og de tilhørende konsekvensændringer af universitetsloven

23. oktober 2008

TWH

Thomas Werner Hansen
Chefkonsulent
Dir. tlf.: 3815 2877
twh.cefaq@cbs.dk

1. Præcisering af kompetenceforhold

Der er generelt behov for at præcisere – men også justere – kompetenceforholdet mellem hhv. Videnskabsministeriet, Akkrediteringsrådet, det faglige sekretariat og akkrediteringspanelet:

1) Ministeriet – Akkrediteringsinstitutionen (rådel/sekretariatene)

I § 1 fastslås at Akkrediteringsinstitutionen er et fagligt uafhængigt organ inden for den statslige forvaltning. Dette harmoner ikke godt med at det af stk. 2 fremgår, at institutionen bl.a. består af 2 sekretariater, "der stilles til rådighed af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling". Dette synes at indikere, at sekretariatene er en del af ministeriet (VTU) eller dets styrelser (UBST) og som sådan underlagt de almindelige instruktionsbeføjelser i et departementalt system. Ud over at det strider mod formuleringen i stk. 1 om, at institutionen som helhed er fagligt uafhængigt, forekommer det også uheldigt, at specielt det faglige sekretariat er en del af ministeriet henset til den betydelige kompetence sekretariatet er tillagt.

Det henstilles derfor at sekretariatene gøres reelt uafhængige af ministeriet.

2) Akkrediteringsrådet – Det faglige sekretariat

Af § 4, stk. 1, fremgår, at det er det faglige sekretariat, der nedsætter akkrediteringspaneler. Det forekommer overraskende, at denne kompetence ikke er tillagt Akkrediteringsrådet, jf. f.eks. at det er bestyrelsen for EVA, der nedsætter evalueringsgrupper for de enkelte evalueringer, og herunder har ansvaret for at sikre, at evalueringsgruppens medlemmer ikke er inhabile (jf. § 6, stk. 8, i Lov om EVA). Fastholdes det faglige sekretariats forankring i ministeriet (jf. ovenfor) er det svært at opfatte akkrediteringsprocessen som uafhængig af ministeriet, når ministeriet reelt kan styre sammensætningen af akkrediteringspanelet.

Det henstilles derfor at kompetencen til at nedsætte akkrediteringspaneler tillægges Akkrediteringsrådet.

Der bør endvidere indsættes en bestemmelse om, at det skal sikres, at akkrediteringspanelets medlemmer ikke er inhabile. Det henstilles i den forbindelse, at uddannelsesinstitutionerne får en lovfæstet adgang til at kommentere sammensætningen af akkrediteringspanelet med henblik på indsigelse om habilitet.

NOTAT

Det er i øvrigt uklart om det faglige sekretariats kompetence til at nedsætte akkrediteringspaneler (efter § 4, stk. 1) også gælder i tilfælde, hvor Akkrediteringsrådet (efter § 4, stk. 2) har besluttet at anvende en anden aktør end det faglige sekretariat "til at udarbejde akkrediteringsrapporter". Af bemærkningerne til § 4, stk. 2, fremgår, at det som udgangspunkt er det faglige sekretariat, der *nedsætter ekspertpaneler og udarbejder akkrediteringsrapporter* på videnskabsministeriets område, men at rådet dog kan beslutte at anvende en anden anerkendt aktør. Af lovtekstens § 4, stk. 2, fremgår imidlertid, at det alene er udarbejdelsen af akkrediteringsrapporter, der kan placeres hos anden aktør, mens nedsættelsen af akkrediteringspanelet efter § 4, stk. 1, ikke synes at kunne fjernes fra det faglige sekretariat.

Det henstilles, at det i § 4, stk. 2, præciseres, at rådet kan beslutte at anvende en anden anerkendt aktør end det faglige sekretariat "til at forestå akkrediteringsprocessen".

3) Det faglige sekretariat - Akkrediteringspanelet

Der synes at være behov for at klarificere kompetencefordelingen mellem det faglige sekretariat og akkrediteringspanelet, således som dette er beskrevet i § 4, stk. 1 og bemærkningerne hertil. Af bemærkningerne fremgår, at panelets akkrediteringsvurdering afrapporteres skriftligt i en akkrediteringsrapport, og at panelet sekretariatsbetjenes af det faglige sekretariat. Denne kompetencefordeling synes at afspejle forholdet mellem evalueringsgrupperne og EVA's sekretariat, dvs. at det er evalueringsgrupperne, der har ansvaret for rapporten, og at sekretariatet er sekretariat. Af formuleringerne af lovteksten i § 4 fremgår imidlertid, at det er det faglige sekretariat, der - på baggrund af akkrediteringspanelets akkrediteringsvurdering - udarbejder den akkrediteringsrapport, der afgives til rådet. Det synes således at være det faglige sekretariat, der har det endelige ansvar for rapportens indhold, mens panelet blot leverer et bidrag hertil i form af en akkrediteringsvurdering. Denne opfattelse understøttes af, at det er det faglige sekretariat, der (selv) nedsætter panelet. Uklarheden synes uundgåeligt at ville føre til kompetencestridigheder, - og ikke mindst til mistro til akkrediteringsprocessen, hvis det fastholdes at det faglige sekretariat er en del af ministeriet og det samtidig har kompetence til såvel at nedsætte panelet og ansvaret for rapporten.

Det henstilles derfor, at det præciseres, at det er det akkrediteringspanelet, der har ansvaret for rapporten.

2. Akkreditering - Godkendelse

Mens det forekommer indlysende, at akkreditering skal placeres uden for ministeriet forekommer det mindre overbevisende, at også godkendelse af retten til at udbyde uddannelsen på Videnskabsministeriets område er flyttet fra ministeriet til Akkrediteringsrådet (jf. § 6 i akkrediteringsloven og ændringen af universitetslovens § 3, stk. 1). I realiteten synes konsekvensen af de to lovforslag imidlertid også at være af overvejende kosmetisk karakter, snarere end en ændring af de faktiske kompetenceforhold. Med de kompetencer, der et tillagt ministeren i § 6, stk. 2, og - ikke mindst - stk. 3, er det svært at opfatte proceduren som andet, end at det fortsat er ministeren, der i sidste instans har den endelige beslutning om, hvorvidt en uddannelse skal godkendes. Dette er der som nævnt heller intet urimeligt i, men det ville i så fald være mere reelt at tone rent flag og anvende den samme konstruktion, som beskrives i bemærkningerne til lovforslaget for undervisningsministeriets område, nemlig at undervisningsministeren efter ansøgning godkender udbuddet af uddannelser, men at ministerens godkendelse er betinget af, at udbuddet er

NOTAT

blevet positivt eller betinget positivt akkrediteret af Akkrediteringsrådet. Ændringen af universitetslovens ville i så fald kunne indskrænkes til at præcisere sidstnævnte betingelse i den gældende § 3, stk. 1.

Den i lovforslaget valgte anvendte konstruktion indeholder i øvrigt den særlige ejendommelighed, at Akkrediteringsrådet kan afvise en anmodning om akkreditering eller stoppe behandlingen af en anmodning, hvis ikke uddannelsen kan godkendes efter § 6, stk. 1 i kraft af, at ministeren med hjemmel i § 6, stk. 3, har truffet afgørelse om, at uddannelsen ikke kan godkendes. En klarere sondring efter modellen på undervisningsministeriets område, ville betyde, at Akkrediteringsrådet suverænt træffer afgørelse om akkreditering, og ministeren efterfølgende om godkendelsen, såfremt akkrediteringen er positiv eller betinget. Derimod vil det ikke være muligt for ministeren at afskære en institution fra at søge en uddannelse akkrediteret.

Videnskabsministeriet

LEDELSES-
SEKRETARIATET

Tlf. 89 48 62 34

Fax 89 48 66 63

E-mail td@asb.dk

Århus, 25. oktober 2006

Ref. PS

Høring om akkreditering

Handelshøjskolen hilser ministeriets forslag til en dansk akkrediteringsordning velkomment og ser med tilfredshed på, at ordningen omfatter en løbende akkreditering af det samlede universitære uddannelsesudbud og samtidig ved præ-akkrediteringsordningen erstatter den hidtidige ministerielle godkendelsesprocedure for nye uddannelser.

Proceduren

Det administrative apparat, der foreslås opbygget i denne sammenhæng, kan dog umiddelbart virke overvældende. To forhold bør der efter Handelshøjskolens opfattelse her være særlig opmærksomhed omkring.

For det første er det vigtigt ved opbygningen af det faglige sekretariat at sikre, at sekretariatet reelt bliver et "fagligt uafhængigt organ". Dette er afgørende for, at akkrediteringerne får den status, de gerne skulle have.

For det andet er det væsentligt, at præ-akkrediteringen ikke bliver mere besværlig for universiteterne end den nuværende ministerielle godkendelsesordning. Her tænkes især på, at tidsforløbet ikke må forlænges i forhold til det i dag kendte.

Internationale akkrediteringsorganer

Handelshøjskolen er meget tilfreds med, at forslaget klart muliggør andre akkrediteringsaktører ved siden af det faglige sekretariat. I den forbindelse skal det fremhæves, at muligheden for at bruge f.eks. internationale akkrediteringsorganer i praksis vil afhænge af, om rådet ved sin løbende akkreditering fastsætter akkrediteringsperioden således, at den er tilpasset det pågældende akkrediteringsorgans turnusperiode.

Udbud i udlandet

Handelshøjskolen finder det interessant, at akkrediteringsordningen også omfatter danske universiteters udbud i udlandet og samtidig tilbydes i forbindelse med udenlandske universiteters udbud her i landet. I den forbindelse fremhæves det i bemærkningerne, at danske universiteter dog stadig ikke har lov til at udbyde sine almindelige uddannelser i udlandet.

Handelshøjskolen skal i den forbindelse påpege, at denne akkrediteringsordning for udenlandske universiteter vil forstærke det skæve konkurrenceforhold, der pga. den danske lovgivning er mellem danske og udenlandske universiteter. Danske universiteter kan i realiteten ikke operere på det uden-

landske marked, mens udenlandske universiteter kan operere frit her i landet og nu oven i købet med en dansk akkreditering.

Handelshøjskolen opfordrer derfor ministeriet til i denne forbindelse at fjerne universitetslovens indskrænkninger på dette område.

Med venlig hilsen

Peder Østergaard
Dekan for Uddannelse

Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Bredgade 43
1260 København K

Att: Kontorchef Helle Otte

Rektoratet
Tuborgvej 164
2400 København NV

T: 8888 9050
F: 8888 9701
E: rektor@dpu.dk

www.dpu.dk

Sagsnr: S04-001306

25. oktober 2006

Vedr. Lov om Akkrediteringsinstitutionen, sagsnr. 70510

Danmarks Pædagogiske Universitet har modtaget udkast til Lov om Akkrediteringsinstitutionen. Udkastet har som anmodet af Videnskabsministeriet været sendt til censorformandskaberne for kandidat- og masteruddannelserne. Deres svar er vedlagt som bilag.

DPU lægger vægt på akkreditering som et vigtigt redskab til at sikre en kvalitetsvurdering af de danske universitetsuddannelser. Overordnet er det universitets ønske, at akkrediteringen kan ske gennem universitetets eget valg af fagligt anerkendte aktører.

Det er ikke tilfredsstillende, at det som udgangspunkt alene er Akkrediteringsrådet, der vælger aktøren, og at universitets eget valg af aktør medfører, at der skal betales for akkrediteringen. Det er heller ikke tilfredsstillende, at Akkrediteringsrådet kan vælge andre aktører end foreslået af det faglige sekretariat, hvis de er bedre og billigere – uden at dette er nærmere præciseret i forhold til kvalitet og relevans.

Akkrediteringsinstitutionen

Akkrediteringsinstitutionen, herunder rådssekretariatet og det faglige sekretariat, styres jf. § 3 gennem en forretningsorden, der skal godkendes af ministeren. Forretningsordenen skal bl.a. omfatte proceduren for sagsgangen mellem rådet og sekretariaterne. Det er derimod ikke beskrevet, om institutionen styres af vedtægter, en bestyrelse, eller en ansat leder.

DPU skal anbefale, at Akkrediteringsinstitutionens uafhængighed styrkes gennem en fastlæggelse af ledelsesforholdene.

Akkrediteringsrådets afgørelser kan jf. § 13 ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren kan desuden delegerer sine kompetencer efter loven til Universitets- og Bygningsstyrelsen og bestemme, at klager over styrelsens afgørelser ikke kan indbringes for ministeren.

DPU skal anbefale, at der gennem oprettelse af et klagenævn gives mulighed for at indbringe klager over Akkrediteringsrådets afgørelser, og at evt. klager over Universitets- og Bygningsstyrelsens afgørelser kan indbringes for ministeren.

Akkrediteringsrådet

Akkrediteringsrådets medlemmer udpeges jf. § 2 af ministeren. Medlemmerne udpeges i deres personlige egenskab og skal tilsammen have viden og erfaring inden for kvalitetssikring og akkreditering, og mindst ét medlem skal have international erfaring med akkrediteringsmetode.

DPU finder, at kravene til Akkrediteringsrådets medlemmer ikke er tilstrækkelige. Der stilles ikke stilles krav om faglig viden om universitetsuddannelser, herunder forskningserfaring. Det er bekymrende, da det af bemærkningerne til § 7 fremgår, at forskningsbaseret er et væsentligt kriterium for akkreditering af universitetsuddannelser. DPU skal anbefale, at viden om universitetsuddannelser, herunder forskningserfaring, inddrages i kravene til Akkrediteringsrådets medlemmer.

To instanser

Det er ikke klart, hvordan ministeriet og Akkrediteringsinstitutionen spiller sammen og hvilken reel adskillelse, der er mellem dem. Ministerens beføjelser er jf. § 7 at fastsætte kriterierne for kvalitet og relevans, taxameterindplacering og uddannelsens titel. Ministeren kan dimensionere uddannelserne og stoppe en godkendelse og omgøre en beslutning under henvisning til "samfundsmæssig uhensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler". Endelig skal ministeren fastlægge sagsgangen ved akkreditering, præ-akkreditering og godkendelse.

DPU er bekymret for, at godkendelse af uddannelser reelt vil foregå ved to instanser og dermed øge sagsbehandlingstiden. DPU skal foreslå, at sagsgangen tilrettelægges så enkelt, at uddannelserne kan godkendes hurtigt.

Det faglige sekretariat

Det faglige sekretariat har en nøgelfunktion i forhold til akkreditering og præ-akkreditering, men sekretariats rolle i forhold til ministeriet synes uklar. Sekretariatet er - ligesom den øvrige Akkrediteringsinstitution - ikke underlagt ministeriets instruktionsbeføjelser i faglige spørgsmål jf. bemærkninger til § 1, men sekretariatet stilles på den anden side til rådighed af ministeren jf. § 1.

DPU skal anbefale, at det faglige sekretariats rolle beskrives, så der tydeligt undgås sammenblanding med ministeriets interesser.

Det faglige sekretariat skal jf. § 4 nedsætte akkrediteringspaneler, sekretariatsbetjente panelerne og normalt udarbejde akkrediteringsrapporter. Akkrediteringspanelerne skal omfatte faglige nationale eksperter og have international repræsentation.

DPU skal anbefale, at det udarbejdes objektive kriterier for valg af akkrediteringspanelets medlemmer.

Kriterier

I bemærkningerne til § 7 nævnes eksempler på de kriterier for kvalitet og relevans, som er grundlag for præ-akkreditering og akkreditering.

DPU skal opfordre til, at kriterierne sendes til høring, før de endeligt fastlægges – ud over at blive udarbejdet i dialog med relevante parter.

Præ-akkreditering

Ifølge lovforslagets §14 træder loven i kraft d. 1. marts, mens der inden udgangen af 2007 skal foreligge en plan for akkreditering af uddannelserne. Der er derimod ikke fastsat overgangsbestemmelser for præ-akkreditering af uddannelserne.

DPU mener, at der er behov for at fastsætte sådanne regler, så godkendelse af nye uddannelser ikke forsinkes unødigt.

Lovforslaget fastlægger jf. § 5, stk.3, at præ-akkreditering gælder for den normerede studietid plus to år. Det kan skabe problemer for akkreditering af masteruddannelserne.

Det nuværende regelsæt for masteruddannelserne fastlægger, at uddannelserne skal vurderes efter to gennemløb plus et år med henblik på permanentgørelse. Masteruddannelsernes normerede studietid er to år, men alle masteruddannelser udbydes ikke hvert år. Det vil medføre, at nogle masteruddannelser vil blive akkrediteret efter ét gennemløb. Grundlaget for akkreditering kan være spinkelt.

DPU vil anbefale, at perioden for præ-akkreditering overvejes.

Uddannelser i udlandet

Det fremgår af § 3 stk. 2, at eksisterende uddannelser, der udbydes i udlandet skal akkrediteres, og at nye uddannelser skal præ-akkrediteres.

DPU skal anbefale, at det gøres klart, hvorvidt der er tale om dobbelt-akkreditering i forbindelse med eksisterende udbud af danske uddannelser. Da universiteterne selv skal betale for en sådan akkreditering, er det afgørende for universiteternes udbud af uddannelser i udlandet, at der ikke lægges unødige administrative hindringer i vejen.

Kvalitetssikring

Censorformandskaberne udtrykker en generel tilfredshed med forslaget om at indføre en akkrediteringsinstitution for at styrke de videregående uddannelsers kvalitet og omdømme.

De peger på, at der ifølge lovkataloget vil der blive fremsat yderligere lovforslag med relation til uddannelsernes kvalitet. Bl.a. er det varslet, at censorkorpset i deres nuværende funktion skal nedlægges, og at der vil blive fremsat et lovforslag i slutningen af januar 2007. Desuden er der varslet lovgivning om aftagerpaneler for uddannelserne.

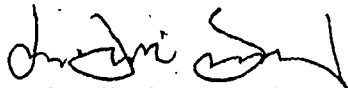
I svarene fra censorformandskaberne peges på, at rollefordelingen mellem Akkrediteringsinstitutionen, censorkorpset og aftagerpanelerne er uklar. Alle tre instanser beskæftiger sig med uddannelsernes kvalitet og relevans, men samspillet og opgaverne mellem de tre er ikke beskrevet.

I svarene fra censorformandskaberne understreges desuden, at censorinstitutionen hidtil har varetaget en uafhængig opgave med at sikre kvaliteten på et fagligt, højt akademisk niveau. Da en stadig større del af censorerne er aftagercensorer, er aftagerens faglige interesser således repræsenteret i censorinstitutionerne.

Det foreslås endvidere, at censorinstitutionernes medvirken i det mindste indgår i akkrediteringspanelet og gerne i Akkrediteringsrådet.

For uddybende kommentarer henvises til bilagene.

Med venlig hilsen

Lars-Henrik Schmidt
Rektor

Vedlagt:

Svar fra censorformandskabet for masteruddannelser ved DPU

Svar fra censorformandskabet i psykologi

Censorformandskabet for masteruddannelserne ved DPU.

Følgende forhold ønskes inddraget i DPUs svar til Videnskabsministeriets høring af akkrediteringsloven.

Censorformandskabet for masteruddannelserne på DPU, ser positivt på regeringens initiativ om at indføre en akkrediteringsinstitution for at styrke kvalitet og relevans af de videregående uddannelser. Det er afgørende for akkrediteringsvirksomhedens egen kvalitet og omdømme at sikre en faglig, institutionel og objektivende uafhængighed i procedurene bag vurderingsresultaterne.

Censorinstitutionen har i Danmark varetaget denne opgave ud fra et fagligt, højt akademisk niveau uafhængigt af de enkelte uddannelser, videnskabelige fag og uddannelsesinstitutioner. Hertil kommer at censorkorpset også imødekommer et relevanskriterium, da en stadig større del af censorerne ved de videregående uddannelser er aftagercensorer. Aftagernes faglige interesser er således også repræsenteret i censorinstitutionen.

På den baggrund foreslås det at censorinstitutionens faglige og uafhængige status inddrages i en kvalitets- og relevansudvikling. I første omgang ved at der sikres en repræsentation fra censorinstitutionen i det foreslåede Akkrediteringsråd jf. § 2 stk. 4. Herved styrkes rådets uafhængige status og tilføres samtidig viden og erfaring med faglig, videnskabelig og aftagerrelevant kvalitetssikring.

Hvis dette ikke er muligt foreslås det at censorinstitutionens medvirken indskrives som en fast bestanddel af det foreslåede akkrediteringspanel jf. forslaget § 4.

Med venlig hilsen

Johny Lauritsen
Censorformand
Kvalitetschef, mag. art.
CVU Sjælland

Tone Saugstad
Censornæstformand
Lektor, ph.d.
Københavns Universitet

Den 20. oktober 2006

Danmarks Pædagogiske Universitet har anmodet censorformandskaberne om udtalelser i forbindelse med to lovforslag, der er centrale for universiteterne. På vegne af det landsdækkende censorkorps for psykologi ved universiteterne vil jeg hermed give formandskabets bemærkninger til de fremsatte lovforslag, der er bedt om udtalelse til.

Jeg vil forinden gøre opmærksom på, at censorkorpsset for psykologi omfatter både autorisationsgivende uddannelser, og uddannelser med kun bachelor- eller kandidatgrad, samt master- og suppleringsuddannelser. Jeg vil forsøge bedst muligt at skelne mellem disse i nedenstående bemærkninger.

Generelt om lovforslaget om Akkrediteringsinstitution

Det er positivt, at den overordnede kvalitetsbestemmelse af eksisterende og kommende uddannelser løsriver fra de pågældende ministerområder, og lægges i hænderne på et uafhængigt organ med fagligt kyndige personer, som har til opgave at følge internationalt fastlagte kriterier for overordnet godkendelse af kvalitet på de forskellige uddannelsesniveauer.

Formandskabet forventer og forudsætter, at Akkrediteringsrådet udpeges med deltagelse af den højeste sagkundskab på området, og uden hensyntagen til kort- eller langsigtede partipolitiske strategier. Den forventning har sin basis i, at flerårsforliget har bred politisk deltagelse.

Der er dog også vanskeligheder ved lovforslaget.

I bemærkningerne til lovforslaget tydeliggøres det (side 11), at de enkelte ministre fastlægger kriterier for kvalitet og relevans. Desuden anføres det, at kriterier vedrørende uddannelsesniveau – som de fx er beskrevet i "Den Danske Kvalifikationsnøgle", udformet som led i Bologna-samarbejdet - skal udarbejdes og løbende revideres.

I bemærkningerne til de enkelte bestemmelser tydeliggøres det (side 21), at særlige kriterier skal fastsættes for uddannelser, der kan føre til lovregulerede erhverv, hvor autorisation gives af en anden minister eller myndighed. Rådet skal således drøfte uddannelsens indhold med den myndighed, der administrerer det pågældende lovregulerede erhverv.

Disse forhold er på dette tidspunkt uafklarede, og afklaringerne kan indebære, at intentionerne i lovforslaget får en praktisk udformning, der modificerer disse på måder, der ikke kan ses af bemærkningerne til lovforslaget.

Samlet ses det imidlertid at være et tilfredsstillende og konstruktivt overordnet tiltag at nedsætte et Akkrediteringsråd, som beskrevet i lovforslaget, med bemærkninger.

Andre konsekvensproblemer

Desuden er der en række konsekvensproblemer af denne overordnede lovgivning, som ikke ses at

Side 1 af 2

CENSORFORMANDSKABET I PSYKOLOGI

have fundet en foreløbig form – ej heller i bemærkningerne til lovforslaget.

Der er bebudet lovforslag om aftagerpaneler, og det er varslet at censorkorpserne i deres nuværende funktion skal nedlægges. Lovforslag herom forventes fremsat ultimo januar 2007. Med andre ord: der er bebudet en anderledes struktur for den løbende lokale kvalitetskontrol – som opfølgning på den anderledes struktur for den overordnede fastlæggelse af kvalitetskriterier.

Det er væsentligt, at allerede debatten om Akkrediteringsloven inddrager opfølgende lovforslags mulige konsekvenser.

Skal aftagerpanelerne være rent lokale – hvilket der kunne være en god mening i for lokalbaserede uddannelser – eller skal de være landsdækkende, hvad der kunne være god mening i for uddannelser, der sigter mod ansættelse i hele landet, eller i udlandet? Efter hvilke kriterier skal aftagerpanelerne sammensættes – gennem organisationsudpegninger (arbejdsmarkedets parter), eller gennem personlige udpegninger? Har universiteter og andre uddannelsesinstitutioner en aftagerstatus – eller er deres aftagerbehov tænkt at skulle varetages uden for aftagerpanelerne, som der hidtil er tænkt om disse? Skal aftagerpaneler sammensættes på samme måde for universiteter og andre videregående uddannelser?

Hvilken status vil aftagerpanelerne få i forhold til Akkrediteringsinstitutionen – under dennes myndighed, under den enkelte uddannelsesinstitutionens myndighed - eller uafhængige? I bemærkningerne til lovforslaget antydes, at de vil være under Akkrediteringsinstitutionens myndighed, men det forekommer at være uklart.

Hvilken status vil et fremtidigt censorkorps få i forhold til Akkrediteringsinstitutionen og aftagerpanelerne?

Og hvilken uafhængighed vil institutionerne få i forhold til henholdsvis Akkrediteringsinstitutionen, aftagerpanelerne og censorkorpserne?

Hvis ikke disse forhold allerede nu bliver drøftet, og i et vist omfang inddraget i debatten af Akkrediteringsloven, er der risiko for, at følgelovgivningen vil byde på overraskelser, der kan indebære anfægtelse af selve grundlaget for Akkrediteringsinstitutionen.

Med venlig hilsen

Elsa Schmidt

Formand for det landsdækkende censorkorps i psykologi ved universiteterne

Side 2 af 2

Ruth Jacobsen

Fra: Leni Schroll [leni@itu.dk]
Sendt: 25. oktober 2006 11:32
Til: RKS
Cc: ITU; Bitta Nielsen, ITU; butz@itu.dk
Emne: Forslag til høringssvar

REKTORKOLLEGIET

Til
 Rektorkollegiet
 Att.: Wilbert van der Meer

J.NR.
 LØBENR.

25 OKT. 2006

2006-2322-01

9

Rektorkollegiets journalnummer: 2006-2322-01
 IT-Universitetets journalnummer: 011-0005

IT-Universitetet har modtaget forslag til akkrediteringslov og forslag til ændring af universitetsloven af 6. oktober 2006 til høring.

IT-Universitetet har endvidere modtaget Rektorkollegiets foreløbige kommentarer til forslaget om akkrediteringsloven af 12. oktober 2006, samt Rektorkollegiets indstilling om samme af 13. oktober 2006, fremsat i forbindelse med møde i Rektorkollegiet den 23. oktober 2006.

IT-Universitetet kan tilslutte sig Rektorkollegiets indstilling samt Rektorkollegiets overordnede kommentarer til forslaget til akkrediteringslov med nedenstående supplerende og uddybende kommentarer.

Det er ud fra en overordnet betragtning en god og rigtig idé at oprette en akkrediteringsinstitution til varetagelse af akkreditering af nye og eksisterende uddannelser. Det vil især give universiteterne bedre mulighed for at dokumentere uddannelserne i international sammenhæng.

Det forekommer ligeledes fornuftigt at oprette akkrediteringsinstitutionen som en fagligt uafhængig institution IT-Universitetet foreslår dog, at universiteterne får mulighed for at være med til at udvælge de aktører, der involveres i udarbejdelse af akkrediteringsrapporter (§ 2, stk. 7).

IT-Universitetet finder det betænkeligt, at Akkrediteringsrådets afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed (§ 13, stk. 1) og ser gerne, at der fastsættes en procedure for, at universitetet kan kommentere en negativ eller betinget positiv akkrediteringsrapport, før Akkrediteringsrådet træffer afgørelse (§§ 4 og 5). En sådan procedure bør som minimum indskrives i bekendtgørelsen, når ministeren fastsætter nærmere regler om sagsgangen ved akkreditering, præakkreditering og godkendelse (§ 7).

Uddannelserne skal vurderes ud fra på forhånd fastsatte kriterier for kvalitet og relevans (§ 7). Akkrediteringslovens virkning afhænger i høj grad af, hvilke kriterier der fastsættes. Kriterierne bør formuleres præcist og uddybende, og det bør overvejes, hvilke konsekvenser det har, hvis kriterier ændrer sig. Eksempelvis kan samfundsmæssig relevans umiddelbart synes at være et fornuftigt parameter for vurdering af nye eller eksisterende uddannelser, men det afhænger i høj grad af, om der kan formuleres præcise kriterier for, hvad der forstås ved en uddannelses samfundsmæssige relevans, og hvordan samfundsmæssig relevans kan måles.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget om akkrediteringsloven (afsnit 2), at det antages, at en akkrediteringsproces tager ca. et halvt år. Det vil være hensigtsmæssigt, at processen tager knap så lang tid, eller at der er mulighed for at få en foreløbig melding tidligere end et halvt år.

25-10-2006

IT-Universitetet vil endelig understrege, at det er vigtigt, at der afsættes god tid til drøftelse og høring af forslag til bekendtgørelse om akkrediteringsinstitutionen.

Forslaget til ændring af universitetsloven er en konsekvens af forslaget til akkrediteringsloven, og IT-Universitetet har ingen kommentarer til forslaget om ændring af universitetsloven.

Med venlig hilsen
Leni Schroll
Specialkonsulent

Leni Schroll
Study Administration
IT University of Copenhagen
Rued Langgaards Vej 7, DK-2300 København S
Tel. +45 7218 5230
Fax +45 7218 5001
www.itu.dk

25-10-2006

**Fejl! Ukendt argument for parameter.
LSR/lt**

**AKADEMIET FOR DE
TEKNISKE
VIDENSKABER**

**Kontorchef Helle Otte
Universitets- og Bygningsstyrelsen
Bredgade 43
1260 København K**

ATV

**Lundtoftevej 266
2800 Kgs. Lyngby**

**Tlf. 4588 1311
Fax. 4588 1351
atvmail@atv.dk
www.atv.dk**

Akkreditering

Tak for materialet vedrørende høring om etablering af Akkrediteringsinstitutionen fremsendt ved brev af 6. oktober 2006.

ATV har alene forholdt sig til lovforslaget på det generelle plan.

ATV støtter ideen om akkreditering af uddannelserne og etableringen af Akkrediteringsinstitutionen. Der bør lægges vægt på at skabe et operativt, fleksibelt og ubureaukratisk system, som giver den højest mulige værdi for uddannelsesinstitutionerne, samtidig med at den administrative belastning bliver mindst mulig.

Med venlig hilsen

**Lasse Skovby Rasmusson
Direktør**

Universitets- og Bygningsstyrelsen
Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Bredgade 43
1260 København K

Den 27. oktober 2006
BBA/ew

Sagsnr. 200600821

Att.: Peter Bøcher

Sendt pr. mail: ubst@ubst.dk

Høring over udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

AC har den 6. oktober 2006, fra Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, modtaget udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter og lov om forskningsrådgivning til høring. AC har udsendt udkast og ændringsforslag til høring i medlemsorganisationerne, og skal på den baggrund fremkomme med bemærkninger.

Indledningsvist skal AC hilse etableringen af en akkrediteringsinstitution for videregående uddannelser velkommen. AC skal ligeledes kvittere for, at alle videregående uddannelser under de tre ressortministerier, Videnskabsministeriet, Undervisningsministeriet og Kulturministeriet skal akkrediteres af Akkrediteringsrådet. Denne konstruktion kan forhåbentlig bidrage til at begrænse uhensigtsmæssige overlap som ses i dag af næsten identiske uddannelser under de forskellige ressortministerier.

AC ser etableringen af en akkrediteringsinstitution som en naturlig følge af den øgede internationalisering af de videregående uddannelser, herunder skabelsen af et europæisk rum for videregående uddannelser, som for alvor er taget fat i de seneste år. Den øgede studentermobilitet over landegrænser, skaber behov for en international genkendelighed i uddannelsesgodkendelserne, således at de studerende får mulighed for at gennemskue det ofte brogede uddannelsesmarked.

Hertil kommer, at de senere års øgede fokus på kandidaternes beskæftigelsesmuligheder nu reelt kan indlejres som et væsentligt element i de kontinuerlige vurderinger af uddannelsernes niveau og kapacitet. Denne nye dimension kræver dog særlig påpasselighed i de konkrete bedømmelser, hvis der skal sikres den fornødne høje troværdighed omkring akkrediteringsinstitutionens arbejde. AC vil i det følgende adressere principielle forhold af væsentlig karakter, herunder særligt relevansdimensionen, som AC ikke i tilstrækkelig grad finder indtænkt i lovudkastet.

Uafhængig faglig bedømmelse

AC finder det rigtigt, at akkrediteringsinstitutionen etableres som en uafhængig, selvstændig institution under Videnskabsministeriet med det formål at sikre og dokumentere kvalitet og relevans af videregående uddannelser. AC har tidligere foreslået etablering af et akkrediteringssystem, der ud fra et armlængdeprincip fra ud-

dannelsernes ressortministerium, kan sikre en uafhængig faglig bedømmelse af uddannelsernes kvalitet og niveau, som grundlag for godkendelserne.

AC har noteret sig, at Undervisningsministeriet og Kulturministeriet fortsat beholder godkendelseskompetencen over deres uddannelser, men at godkendelsen vil være baseret på akkrediteringer foretaget af Akkrediteringsrådet.

Det fremgår, at Videnskabsministeriet overdrager sin godkendelseskompetence til Akkrediteringsrådet, dog ikke mere end, at ministeriet fortsat vil have mulighed for at gå uden om akkrediteringssystemet og beslutte ikke at godkende en uddannelse, hvis "oprettelsen af uddannelsen vil føre til en samfundsøkonomisk uhensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler" (§ 6, stk. 3).

AC finder, at denne bestemmelse skaber et meget uklart og dermed usikkert retsgrundlag for universiteterne. Muligheden for en arbitrær ministeriel indgriben vil stride mod hele hensigten om uddannelsesgodkendelser, der bygger på et uafhængigt fagligt baseret akkrediteringssystem. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at Akkrediteringsrådet kan afvise en anmodning om akkreditering fra en institution, hvis rådet "tidligt i forløbet bliver klar over, at videnskabsministeren vil anvende muligheden i § 6, stk. 3, for at beslutte, at uddannelsen ikke kan godkendes". En sådan uklarhed i beslutningsprocessen, hvor "nogen hvisker nogen, noget i ørene" harmonerer ikke med god forvaltningsskik; hvem har i givet fald truffet beslutningen, rådet eller ministeriet?

Det må selvsagt forudsættes, at netop relevansdimensionen vil tage højde for om der er et behov for en given uddannelse, uagtet hvilket ressortministerium den udbydende institution hører under. AC vil nøje følge Videnskabsministeriets fremtidige brug af bestemmelsen (§ 6, stk. 3).

Fortolkning af relevans

Lovforslaget rejser en særlig problemstilling omkring håndteringen af relevansdimensionen i det fremtidige akkrediteringssystem. AC ser det som en afgørende svaghed ved lovudkastet, at relevansdimensionen i akkrediteringerne ikke er sikret en særlig ekspertise i rådets arbejde.

Det fremgår af lovudkastet, at rådets medlemmer udpeges i deres personlige egenkab, og at rådet samlet set skal have viden og erfaring inden for kvalitetssikring og akkreditering (§ 2, stk. 5). Relevansdimensionen er altså ikke medtænkt i råds-sammensætningen. Dette er principielt problematisk, fordi relevansdimensionen indgår som en del af den samlede akkreditering, men trods dette, er de relevante kompetencer om arbejdsmarkedsforhold ikke blevet fundet væsentlige i rådets sammensætning.

Arbejdsmarkedet for højtuddannede er under konstant forandring. Ny viden og nye typer af dimittender påvirker arbejdsmarkedets behov for nye kompetencer. Ny forskning kan pege på behov for nye forskningsbaserede uddannelser før dette anerkendes af arbejdsmarkedet.

AC skal på det kraftigste opfordre til, at fortolkningen af relevansdimensionen ikke bliver behæftet med vilkårlighed i rådets beslutninger. Det er afgørende, at der i rådet er en særlig ekspertise vedrørende de højtuddannedes arbejdsmarked, herunder kendskab til fortolkning af beskæftigelses- og ledigheds mønstre, relevant be-

skæftigelse og ikke-relevant beskæftigelse, kendskab til uddannelsernes substitution og de sandsynlige substitutionsmuligheder på tværs af uddannelsesstyper.

AC skal derfor foreslå, at § 2, stk. 5 ændres således, at det fremgår, at rådet samlet set skal have viden og erfaring inden for kvalitetssikring, akkreditering og arbejdsmarkedsforhold for højtuddannede.

AC noterer med tilfredshed, at der i bemærkningerne til lovudkastet fremgår, at videnministeren rådfører sig med relevante organisationer m.v. i forbindelse med udpegning af formand og tre ordinære medlemmer. AC skal gerne bidrage til at sikre, at erfaringer og viden om de videregående uddannelsers arbejdsmarkedsforhold findes i rådet.

Brug af Internationale akkrediteringsordninger

AC er enig i behovet for, at akkrediteringsloven tager højde for, at der på visse uddannelsesområder i dag er etableret internationale akkrediteringsordninger og at disse akkrediteringer kan indgå - helt eller delvist - i en dansk akkreditering, forudsat naturligvis, at akkrediteringen er gennemført af en anerkendt akkrediteringsinstitution (§ 4, stk. 8). Bestemmelsen sikrer, at institutionerne ikke unødigt belastes af ikke-værdiskabende arbejde, for eksempel overlappende dokumentationsarbejde fra forskellige akkrediteringsordninger.

AC skal samtidig opfordre til, at mulighed for internationale akkrediteringer, hvor relevant, også finder anvendelse på forskningsbaserede uddannelser under Kulturministeriet samt Undervisningsministeriet, fx på uddannelser, der naturligt leder op til en kandidatoverbygning, fx ingeniørområdet og det merkantile område.

Central dimensionering af uddannelserne

Ifølge lovforslaget kan rådet eventuelt beslutte at indstille til ministeren en maksimumsramme for tilgangen til uddannelsen, dvs. en mulighed for central dimensionering af uddannelserne (§ 6, stk. 2). AC finder det afgørende, at et sådant indgreb i universiteternes disposition kun benyttes, hvor der er helt særlige forhold der gør sig gældende, dvs. gentagne år med dårlige beskæftigelsestal for dimittenderne. Hermed har uddannelserne incitament til selv at dreje på optagelsestallene for uddannelserne, frem for at risikere at overlade dette til centralt hold.

Fastsættelse af kriterier og metode

Det fremgår, at der nedsættes et akkrediteringspanel bestående af faglige eksperter og med international deltagelse. Ligeledes fremgår, at ministeriet forestiller sig en akkrediteringsproces tager ca. et halvt år. Fastsættelsen af kriterier for kvalitet og relevans samt metoden for akkrediteringen afventer derimod det efterfølgende bekendtgørelsesarbejde (§ 7). Det er åbenlyst, at fastsættelsen af akkrediteringskriterier og valgte metode har afgørende betydning for AC's endelige bedømmelse af kvaliteten af selve akkrediteringen.

AC har med tilfredshed noteret sig, at det i bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at "kriterierne for kvalitet og relevans udarbejdes i dialog med relevante parter, herunder universiteter, organisationer på arbejdsmarkedet og studenterorgani-

sationer". Ligeledes er AC enig i, at særligt relevanskriterierne skal justeres med jævne mellemrum og at dette skal ske i et samarbejde med relevante parter.

I bemærkningerne til lovforslaget gives nogle eksempler på kriterier for uddannelsernes forskningsbasering, uddannelsernes struktur og tilrettelæggelse, interne kvalitets sikring, faglige profil og niveau mv. Ligeledes gives eksempler på relevanskriterier, fx beskæftigelses- og ledighedsgrader, involvering af relevante aftagere i uddannelsernes udvikling mv. AC ser frem til at bidrage til den nærmere fastsættelse af kriterierne.

AC har en forventning om, at en akkreditering består af en rapport fra den ansøgende institution, der sammen med et institutionsbesøg, hvor panelet mødes med relevante interessenter og aktører, lægger til grund for akkrediteringspanelets vurdering af i hvilket omfang uddannelsen lever op til kriterierne.

AC skal anbefale, at der tilstræbes en ensartethed i akkrediteringsmetode på tværs af de tre ressortministerier, hvor relevant. AC har noteret sig, at de tre ministerier hver især fastlægger akkrediteringskriterierne for deres respektive uddannelser. AC bemærker samtidig med en vis bekymring, at der i lovforslaget ikke lægges op til etablering eller koordinering af fælles kriterier og procedure for de forskningsbaserede uddannelser under henholdsvis Videnskabsministeriet og Kulturministeriet.

Med venlig hilsen

Birgit Bangskjær
Direkte nr.: 33 69 40 26
E-mail: bba@ac.dk

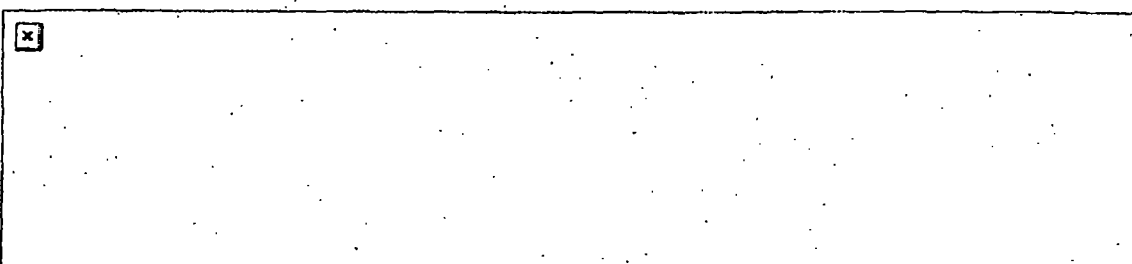
Fra: Malene Hyldekrog på vegne af U-UBST - enhedspostkasse
Sendt: 24. oktober 2006 08:49
Til: Peter Bøcher
Emne: VS: Bemærkninger vedr. udkast til lov

Tvf. og evt. registrering i Captla

Mvh
Malene

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Rebekka Ringsted [mailto:ringsted@avt-people.com]
Sendt: 23. oktober 2006 15:49
Til: U-UBST - enhedspostkasse
Emne: AVT: Bemærkninger vedr. udkast til lov

Bemærkninger vedrørende udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

AVT Institute of Executive Education har følgende bemærkninger til ovennævnte:

1.

Det er med glæde at vi ser et forslag til akkreditering, der bevidst er udfærdiget til at støtte Danmark i den globale økonomi.

2.

Som privat dansk uddannelsesinstitution forstår vi ud fra forslaget at vi kan anmode om at blive akkrediteret ifølge ovennævnte lovforslag. Vores valg af akkreditering - som dansk eller international akkrediteringsinstitution - vil blive bestemt af de detaljerede kriterier, der vil blive fastsat i medfør af § 7.

3.

Vi mener at § 4 stk. 8 er vigtig og ønsker at den bevares i det færdige lovforslag.

4.

Vi mener at det vigtigt for det danske undervisningssystem at de detaljerede kriterier, der vil blive fastsat i medfør af § 7, imødekommer utraditionelle uddannelsesformer, her specifikt tænker vi også på distance læring, web-baseret læring, og virtuelle institutioner.

5.

Indtil omkostningerne ved en eventuel akkreditering for en privat institution er fastsat, kan det hævdes at det kan få økonomiske konsekvenser for

erhvervslivet.

Såfremt De ønsker yderligere eller uddybende bemærkninger fra AVT, er De velkommen til at kontakte os.

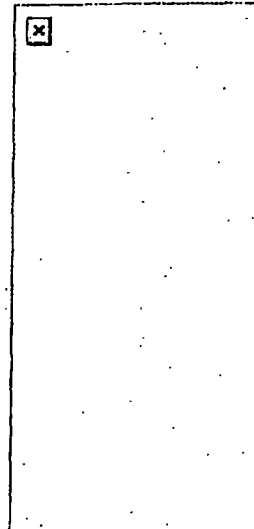
Med venlig hilsen

Torben Møller, Ph.D.
Academic Dean
moller@avt-people.com

AVT Institute of Executive Education, Inc.
Harvard Square Center
124 Mt. Auburn Street
University Place, Harvard Square
Suite 200 N.
Cambridge, 02138-5700, USA
Tel. +1 617 520 6644
Fax +1 617 547 1431

AVT Institute of Executive Education A/S
Toldbodgade 31
DK-1253 Copenhagen K
Tel. +45 7020 8828
Fax +45 3323 4396

E-mail avt@avt-people.com
<http://www.avt-people.com>

The information transmitted is intended only for the person or entity to which it is addressed and may contain confidential and/or privileged material. Any review, retransmission, dissemination or other use of, or taking of a action in reliance upon, this information by persons or entities other than the intended recipient is prohibited. If received this in error, please contact the sender and delete the material from any computer.

AVT - avt@avt-people.com - Tel. +45 7020 8828. CONTACT_CBA is a registered trademark of AVT in Denmark.

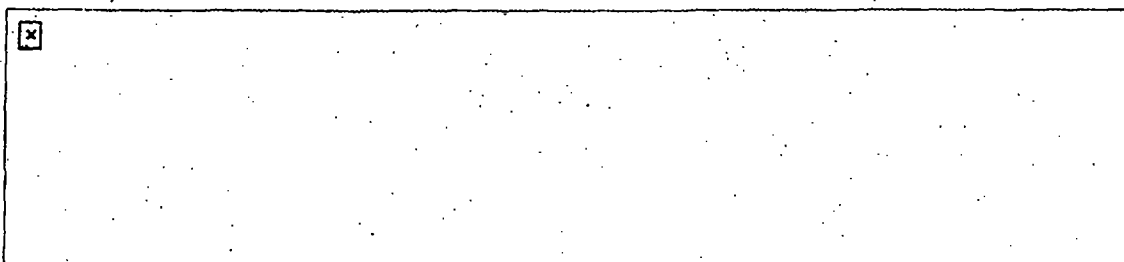
Fra: Malene Hyldekrog på vegne af U-UBST - enhedspostkasse
Sendt: 25. oktober 2006 14:40
Til: Peter Bøcher
Emne: VS: Bemærkninger vedr. udkast til lov

Tvf. og evt. registrering i Capita

Mvh
Malene

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Rebekka Ringsted [mailto:ringsted@avt-people.com]
Sendt: 25. oktober 2006 13:23
Til: U-UBST - enhedspostkasse
Emne: AVT: Bemærkninger vedr. udkast til lov

Vi sendte 23.10.2006 en mail til jer omkring bemærkninger vedrørende udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

Vi vil gerne tilføje følgende bemærkning fra vores advokat:

"Der bør - i § 2 - åbnes op for at der kan sidde et medlem, som repræsenterer de institutioner der, jf. Kapitel 5, ikke er underlagt ministerierne, i akkrediteringsrådet. Dette medlem kunne eventuelt sidde for en periode på 2 år ad gangen og medlemmet rekrutteres blandt ansøgere fra de i kapitel 5 nævnte institutioner."

Såfremt De ønsker yderligere eller uddybende bemærkninger fra AVT, er De velkommen til at kontakte os.

Med venlig hilsen

Torben Møller, Ph.D.
Academic Dean
moller@avt-people.com

AVT Institute of Executive Education, Inc.
Harvard Square Center
124 Mt. Auburn Street
University Place, Harvard Square
Suite 200 N.
Cambridge, 02138-5700, USA
Tel. +1 617 520 6644
Fax +1 617 547 1431

Universitets- og Bygningsstyrelsen
Bredgade 43
1260 København K

D. 27. oktober 2006
j.nr. 1447/MC
Ind-nr.

Høring over udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen

Med brev af 6. oktober 2006 har Universitets- og Bygningsstyrelsen sendt udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen til høring med anmodning om at modtage eventuelle bemærkninger senest fredag den 27. oktober 2006.

CVU-Rektorkollegiet har følgende overordnede bemærkninger:

Kollegiet finder det overordnet positivt, at der med udkast til lov om akkrediteringsinstitutionen lægges op til etablering af et uafhængigt nationalt akkrediteringssystem, der fremadrettet skal styrke kvalitetssikringen af de danske videregående uddannelser på et internationalt niveau.

CVU-RK støtter anvendelsen af akkreditering som én blandt flere metoder til kvalitetssikring af uddannelser og uddannelsesinstitutioner. Akkreditering som en metode til at måle kvaliteten på et givent tidspunkt er et vigtigt nyt redskab, men skal ikke erstatte de procesorienterede kvalitetssikringsmetoder og må ikke svække den flerstrengede tilgang til kvalitetssikring, som er karakteristisk for den nuværende praksis.

Det er uklart, om Akkrediteringsinstitutionen kan anses som uafhængig, når den etableres som institution under Videnskabsministeriet, og om institutionen dermed vil kunne opfylde de europæiske standarder for kvalitetssikring, som Danmark har tiltrådt i Bologna-processen. Det er centralt, at Akkrediteringsinstitutionen etableres som en uafhængig institution. Dels fordi det er et centralt parameter i de europæiske retningslinier for akkrediteringsorganer, og dermed for institutionens internationale anerkendelse. Dels fordi det er centralt for tilliden til de akkrediteringer, som institutionen skal gennemføre, og dermed for værdien af det kvalitetsstempel, som en akkreditering skal være. Da det ikke står klart i det foreliggende udkast til lovforslag, hvordan denne uafhængighed er sikret, skal CVU-Rektorkollegiet opfordre til, at der i lovforslagets bemærkninger redegøres nærmere for dette forhold.

Akkrediteringsinstitutionen etableres som en institution under et ministerium, men får til opgave at servicere tre ministerier, Videnskabsministeriet, Undervisningsministeriet og Kulturministeriet. En lige behandling af de tre områder forudsætter, at institutionen og de tilhørende sekretariater etableres med den nødvendige fornemmelse for alle områder og med en kontakt til, samspil med og inddragelse af områdernes relevante parter.

Konsekvensen af lovforslaget er, at der opbygges en ny akkrediteringsaktør ved siden af Danmarks Evalueringsinstitut (EVA). EVA er et internationalt anerkendt og uafhængigt evaluerings- og akkrediteringsinstitut med en stor og meget kvalificeret ekspertise på MVU-området i kraft af bl.a. akkrediteringen af professionsbacheloruddannelserne og University College akkrediteringerne. CVU-Rektorkollegiet anbefaler, at denne opsplitning af opgaven på to aktører forklares og begrundes yderligere i lovforslaget.

Det er uklart, hvilken betydning en negativ eller betinget positiv akkreditering vil få finansielt for eksisterende uddannelser. Det er CVU-RKs opfattelse, at en betinget akkreditering ikke må medføre reduktion af taxametertilskuddet.

Lovforslaget pålægger uddannelsesinstitutionerne den fulde udgift til finansiering af den enkelte akkrediteringsopgave. Det er væsentlig, at der afsættes ressourcer, så udgiften ikke skal finansieres af uddannelsesstatemetrene.

CVU-Rektorkollegiet har herudover følgende konkrete bemærkninger:

Kapitel 1. Formål m.v.

Ad § 1. Stk. 2

Det fremgår, at Akkrediteringsinstitutionen oprettes som en statsinstitution under ministeren for videnskab, teknologi og udvikling, (Videnskabsministeriet, VTU).

CVU-Rektorkollegiet lægger vægt på, at bemandingen af de to sekretariater sker af Videnskabsministeriet, Undervisningsministeriet (UVM) og Kulturministeriet (KM) i fællesskab, så sekretariaterne har indsigt i og erfaring med det samlede felt af videregående uddannelser.

Ad § 1., Stk. 4, punkt 2)

CVU-Rektorkollegiet tager til efterretning, at fastlæggelse af Akkrediteringsinstitutionens opgaveportefølje i relation til Undervisningsministeriets område først vil ske i forbindelse med det kommende udkast til forslag til lov om erhvervsrettede videregående uddannelser.

CVU-Rektorkollegiet noterer, at Akkrediteringsinstitutionens opgaver i relation til forslag til nye uddannelser fastlægges af de respektive ressortministerier

CVU-Rektorkollegiet konstaterer, at foreliggende udkast til lovforslag fastslår, at vurdering af relevans indgår i Akkrediteringsinstitutets opgaver i relation til universitetsområdet, men ligger uden for Akkrediteringsinstitutets opgaver i relation til det øvrige videregående uddannelsesområde.

Kapitel 2. Akkrediteringsrådet

Ad § 2.

Akkrediteringsinstitutionen tillægges kompetencen, at "træffe afgørelse om akkreditering, præakkreditering og godkendelse".

Bestemmelsen modificeres på Undervisningsministeriets område af § 8. Der henvises til CVU-Rektorkollegiets bemærkninger nedenfor ad § 8.

Ansvar for kvaliteten i de videregående uddannelser påhviler de tre ressortministerier for hver deres uddannelsesområder, videnskabsministeren, undervisningsministeren og kulturministeren.

CVU-RK noterer sig, at Videnskabsministeriet delegerer opgaven at godkende uddannelsesudbuddet og dets placering på institutionsniveau til Akkrediteringsinstitutionen, mens den fastholdes på ministerielt niveau i relation til Undervisningsministeriet og Kulturministeriets uddannelser.

CVU-RK finder, at Akkrediteringsinstitutionen tillægges en endog meget stor kompetence til at afgøre uddannelsernes indhold og placering på universitetsområdet.

Det er CVU-Rektorkollegiets opfattelse, at en ensartet relation til ministerium hhv. Akkrediteringsinstitution for de tre uddannelsesområder vil øge muligheden for sammenhæng i og samarbejde om det videregående uddannelsesudbud. På den anden side finder kollegiet det ikke ønskeligt at blive indpasset i en konstruktion, hvor akkrediteringsinstitutionen tillægges så afgørende kompetence i relation til at afgøre uddannelsernes indhold og placering kombineret med en så begrænset klageadgang, som lovudkastet etablerer på Videnskabsministeriets område.

Ad § 2, stk. 2-5.

Akkrediteringsinstitutionens formål er at sikre og dokumentere kvalitet og relevans af videregående uddannelser, dvs. alle videregående uddannelser, både videregående universitetsuddannelser og videregående uddannelser, der udbydes på nuværende MVU-institutioner/kommende Professionshøjskoler (Professionsbacheloruddannelser) og på erhvervsskoler (korte videregående uddannelser).

I henhold til § 2., Stk. 3 skal formanden for Akkrediteringsrådet udpeges af ministeren for Videnskabsministeriet efter drøftelse med Undervisningsministeren og Kulturministeren. I henhold til § 2., Stk. 4 udpeges de 8 medlemmer af Akkrediteringsrådet af ministeren for Videnskabsministeriet, heraf udpeges 3 medlemmer efter indstilling fra undervisningsministeren.

CVU-Rektorkollegiet lægger afgørende vægt på, at loven ikke må sikre Videnskabsministeriet en særstatus i relation til Akkrediteringsinstitutionen, en særlig position i forhold til udpegnings af formand for Akkrediteringsrådet eller adgang til at udpege et flertal af medlemmer i Akkrediteringsrådet. Dels fordi der må sikres ligestilling mellem de tre ressortministerier i relation til Akkrediteringsinstitutionen. Dels fordi en særlig position for Videnskabsministeriet ikke kan begrundes i eller afspejle fordelingen af aktivitetsgrundlaget på det videregående uddannelsesområde mellem de tre uddannelsesområder. Dels fordi det vil kunne så tvivl om institutionens uafhængighed af Videnskabsministeriet. Det er CVU-Rektorkollegiets opfattelse, at det foreliggende lovudkast tildeler Videnskabsministeriet en sådan særstatus.

Det er positivt, at lovforslaget slår fast at akkrediteringspanelet skal bestå af faglige eksperter, herunder have en international repræsentation. Akkrediteringspanelet skal også sammensættes på en sådan måde at der indgår ekspertise fra det relevante beskæftigelsesområde.

Kapitel 3. Universiteter under ministeren for videnskab, teknologi og udvikling

Ad § 3.

Det fremgår, at alle danske universiteters eksisterende og nye uddannelser skal akkrediteres/præakkrediteres af Akkrediteringsrådet, dvs. både ordinære bachelor- og kandidatuddannelser og åben uddannelse (masteruddannelser) inden for Videreuddannelsessystemet for Voksne.

Der er afgørende forskel på de vilkår, der gælder for udbud af ordinære uddannelser og udbud af videreuddannelser for voksne i erhverv. Et konkurrencedygtigt udbud af videreuddannelser forudsætter, at institutionerne løbende kan justere og nyudvikle uddannelse, så de matcher udvikling og ændring i arbejdsmarkedets kompetenceønsker og -behov. Uddannelserne skal være tidstro for at kunne imødekomme de uddannelsessøgende og aftagernes ønsker og behov.

Videreuddannelsesudbuddet ved CVU'er/kommende Professionshøjskoler adskiller sig fra private kursusudbyderes udbud ved at være godkendte videreuddannelser og ved at institutionen er godkendt til udbuddet. Dette dobbelte godkendelsesgrundlag er både en kvalitetssikring af og et helt centralt kvalitetsparameter for det offentlige videreuddannelsesudbud. At synliggøre dette kvalitetsparameter vil være en fordel og en styrkeposition. Akkrediteringsinstitutionen må forventes at professionalisere godkendelsesfunktionen og basere den på internationalt standard. Dermed vil akkreditering blive et afgørende parameter for valg af udbyder og for de internationale opgaver/samarbejder, som der bliver flere og flere af.

CVU-Rektorkollegiet finder på det grundlag,

- *At det er væsentligt, at akkreditering også på Undervisningsministeriets område kommer til at omfatte både de ordinære uddannelser og uddannelserne inden for videreuddannelsessystemet for voksne, VVU, diplom og master.*
- *At akkrediteringsprocessen tilrettelægges i en dynamisk, fleksibel og effektiv sagsbehandling, så den ikke forsinker videreuddannelses udbuddet eller gør det usamtidigt i forhold til brugere og aftagernes ønsker og behov.*
- *At akkreditering af videreuddannelse ske på uddannelsesniveau og ikke på modulniveau, selvom de videreuddannelsesstuderende har valgfrihed i forhold til at gennemføre et fastlagt forløb, et frit sammensat forløb eller kun et eller enkelte modulforløb.*

Kapitel 4. Uddannelsesinstitutioner under andre ministre

Ad § 8

Akkrediteringsinstitutionens kompetence til at træffe afgørelse om akkreditering, præakkreditering og godkendelse modificeres på Undervisningsministeriets område af § 8, som fastslår, at akkreditering på undervisningsministerens område sker efter reglerne i forslag til lov om erhvervsrettede videregående uddannelser, som undervisningsministeren fremsætter for Folketinget samtidig med dette lovforslag.

- Om bestemmelser om godkendelse af forslag til nye uddannelser fremgår af § 8, at "Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om procedure for godkendelse af udbud af uddannelser. Der henvises herom til forslaget til lov om erhvervsrettede videregående uddannelser med tilhørende bemærkninger."
- Om bestemmelser om godkendelse til udbud af eksisterende uddannelser fremgår det af § 8, at "Efter lovforslaget godkender undervisningsministeren efter ansøgning udbud af uddannelser, der er omfattet af lovforslaget. Ministerens godkendelse er betinget af, at udbuddet er blevet positivt eller betinget positivt akkrediteret af Akkrediteringsrådet. Godkendte uddannelser skal akkrediteres efter en plan fastsat af undervisningsministeren."

CVU-Rektorkollegiet konstaterer, at der foretages høring over et udkast til lovforslag på et tidspunkt, hvor den helt væsentlige udfoldelse af lovforslagets konsekvenser på Undervisningsministeriets område endnu er ukendt, og først vil blive kendt med et nyt lovforslags fremsættelse.

CVU-Rektorkollegiet har på det foreliggende grundlag ingen mulighed for at afgøre, om den nye Akkrediteringsinstitution vil forenkle eller komplicere uddannelsesinstitutionernes ret og pligt til

løbende at overvåge og udvikle uddannelsesområdet, herunder til at foreslå nye uddannelser. Det afventer redegørelse for procedure og kompetencefordeling mellem institutionerne og undervisningsministeriet i det kommende lovforslag om erhvervsrettede videregående uddannelser.

CVU-Rektorkollegiet lægger grundlæggende vægt på, at ret og pligt til udvikling af nye uddannelser tilkommer uddannelsesinstitutionerne, og at en godkendelsesprocedure skal tilrettelægges fleksibelt, så den understøtter målsætningen om relevante, konkurrencedygtige kvalitetsuddannelser til tiden i alle egne af landet.

Kapitel 5. Udenlandske og private danske uddannelsesinstitutioner

Ad § 9

CVU-Rektorkollegiet noterer med tilfredshed, at oprettelsen af Akkrediteringsinstitutionen ikke har til hensigt at fremme en fri adgang til at søge akkreditering til udbud af godkendte videregående uddannelser og at opnå taxametertilskud hertil.

Kapitel 6. Udenlandske og private danske uddannelsesinstitutioner

Ad § 10

Kollegiet har ingen bemærkninger.

Kapitel 7. Forskellige bestemmelser

Ad § 10

Der henvises til bemærkninger ovenfor under § 8. Der er tale om en endog meget omfattende kompetence, og det bør overvejes nøje, om en så omfattende kompetence kan forenes med, at rådets afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 8. Overgangs- og ikrafttrædelsesbestemmelser

Ad § 11

CVU-Rektorkollegiet noterer, at lovens ikrafttræden er udskudt til 1.1.2008 for så vidt angår Undervisningsministeriets område. At det er 3/4 år efter ikrafttræden på Videnskabsministeriets og Kulturministeriets område skal ikke bruges som argument for at opbygge en institution, som baserer sig på og retter ensidigt mod universitetsområdet.

Med venlig hilsen

Harald Mikkelsen
Formand for CVU-Rektorkollegiet

Til
Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling

Fra
Danmarks Evalueringsinstitut

EVA's høringssvar til udkast til forslag til akkrediteringsloven og forslag til ændring af universitetsloven

Danmarks Evalueringsinstitut (EVA) har modtaget udkast til forslag om lov om akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser (akkrediteringsloven) og forslag til ændring af universitetsloven.

Dato
27.10.2006

Side
1/12

EVA støtter fuldt ud regeringens mål om at styrke danske videregående uddannelsers globale placering og konkurrencedygtighed. EVA er også enig i at systematiske akkrediteringer kan fremme disse mål. EVA's høringssvar har derfor til formål at pege på en række problemer og uklarheder der kan svække implementeringen af regeringens målsætning.

EVA afgiver sit høringssvar med udgangspunkt i den omfattende viden om og erfaring med akkreditering og andre kvalitetssikringsmetoder, herunder auditering og evaluering, som instituttet har opnået gennem mange års systematisk arbejde med kvalitetssikring af de videregående uddannelser.

EVA håber at høringssvaret vil støtte regeringen og videnskabsministeren i kvalificeringen af lovgrundlaget for det nye akkrediteringssystem. EVA indgår også meget gerne i et samarbejde med Videnskabsministeriet om den endelige udformning af lovforslaget hvor EVA's nationale og internationale erfaringer kan støtte ministeriets overvejelser.

Hovedpunkterne i EVA's høringssvar

International anerkendelse

Videnskabsministeren bør være opmærksom på at akkrediteringsinstitutionen ikke i den udformning som udkastet foreslår, lever fuldt ud op til de europæiske standarder for ekstern kvalitetssikring som Danmark har tiltrådt som et led i Bologna-processen. Udkastet lægger op til at akkrediteringer på universitetsområdet som udgangspunkt skal gennemføres af en aktør der ikke foreløbig selv har opnået international anerkendelse, sådan som det ellers fordrer af de internationale standarder og af udkastet til lovforslag selv. For at kunne medvirke positivt til international anerkendelse af de uddannelser der godkendes, må et dansk akkrediteringssystem naturligvis leve op til de internationale standarder som Danmark har tiltrådt.

Uafhængighed

Organiseringen af akkrediteringsinstitutionen, som den foreslås i udkastet, kan give anledning til tvivl om hvorvidt der sikres tilstrækkelig uafhængighed i akkrediteringsprocessen. Dels er akkrediteringsinstitutionen ikke organisatorisk uafhængig af Videnskabsministeriet. Dels ligger Akkrediteringsrådet som besluttende myndighed og det faglige sekretariat som udøvende aktør inden for samme organisation. Det kan opfattes som uhensigtsmæssige dobbeltroller. De eksterne kvalitetssikringsorganisationers uafhængighed (armslængde-princippet) er helt central i international sammenhæng og god praksis.

Samfundsøkonomisk hensigtsmæssighed

Akkrediteringsinstitutionen vil fremstå som væsentligt mere samfundsøkonomisk hensigtsmæssig og effektiv hvis den udnytter den organisation og den professionalisme der allerede er opbygget til kvalitetssikring af de videregående uddannelser. Udkastet til lovforslag lægger uden egentlig begrundelse op til etableringen af en parallelorganisation der både skal opbygge akkrediteringsprofessionalisme fra grunden og fungere som nationalt videnscenter om akkreditering. Det må anbefales at det i bemærkningerne til lovforslaget lægges til grund at akkrediteringsinstitutionen i et samarbejde med EVA inddrager den viden og de erfaringer EVA har udviklet i løbet af de sidste 10-15 år, ikke mindst i forbindelse med akkrediteringer af uddannelser og institutioner på det videregående uddannelsesområde.

Flerstrengt kvalitetssikring

Udkastet til lovforslag indebærer at uddannelsesakkreditering bliver den altdominerende tilgang til ekstern kvalitetssikring på det videregående uddannelsesområde. Det vil svække den flerstrengede tilgang til kvalitetssikring som Danmark hidtil har haft, og som internationalt er i fremmarch. I overensstemmelse med de europæiske standarder for kvalitetssikring går udviklingen i mange af de øvrige europæiske lande i retning af at sikre et flerstrengt kvalitetssikringssystem med differentieret metodevalg og med fokus på såvel uddannelser som institutioner. Dette ses bl.a. i Norge, Tyskland, Storbritannien, Sverige og USA. EVA vurderer at der også i Danmark fortsat er behov for en flerstrengt tilgang. EVA bør derfor fortsat have midlerne til at gennemføre både evalueringer, auditeringer og akkrediteringer, og EVA skal fortsat kunne gennemføre evalueringer der belyser sammenhæng i kvalitet på hele uddannelsesområdet.

Side
2/12

I det følgende uddybes hovedpunkterne i EVA's høringsvar, og endelig vil EVA pege på nogle uhensigtsmæssigheder af mere specifik karakter.

Uddybende bemærkninger

Behov for international anerkendelse af akkrediteringsinstitutionen

Bologna-processen stiller nye krav til de nationale uddannelses- og kvalitetssikringssystemer om at skabe et grundlag for gennemskuelighed, sammenlignelighed og gensidig anerkendelse på tværs af landene. De fælles europæiske standarder for intern og ekstern kvalitetssikring, som ministre fra 45 lande, herunder Danmark, tiltrådte i 2005, er i den forbindelse et centralt grundlag for arbejdet med kvalitetssikring for de danske videregående uddannelser.

Det er af afgørende betydning at det kommende akkrediteringssystem lever op til de fælles europæiske standarder for kvalitetssikring som udkastet til lovforslag da også selv refererer

til. Når de danske videregående uddannelser skal være internationalt fremragende og anerkendte, er det indlysende at også den eksterne kvalitetssikring af uddannelserne skal være internationalt anerkendt og leve op til internationale standarder.

Et centralt punkt i de europæiske standarder er at akkrediteringer skal gennemføres af internationalt anerkendte aktører. Det fremgår også af udkastet til lovforslag, jf. § 2, stk. 7: "...som udarbejdes af aktører, der opfylder de europæiske kriterier for akkreditering". Af bemærkningerne fremgår det at de nævnte kriterier er identiske med de europæiske standarder for kvalitetssikring, herunder akkreditering. EVA er enig i at det er afgørende at såvel selve akkrediteringsinstitutionen som de forskellige operatører er internationalt anerkendte. Et centralt mål for international anerkendelse er optagelse i det kommende register for kvalitetssikringsorganer der lever op til de europæiske standarder (jf. bemærkninger til loven, afsnit 1.2). Det må derfor antages at akkrediteringsinstitutionens faglige sekretariat skal leve op til de europæiske standarder og være reelt anerkendt for at det kan gennemføre akkrediteringer som det skitseres i udkastet til lovforslags § 1, stk. 2 og § 4. Det bør præciseres i udkastet til lovforslag at såvel det faglige sekretariat som andre mulige aktører skal leve op til de europæiske standarder for kvalitetssikring og være anerkendt herfor.

Videnskabsministeren bør i den sammenhæng være opmærksom på at udkastets formuleringer "...en anden anerkendt aktør end det faglige sekretariat..." (§ 4, stk. 2) og "...en anden internationalt anerkendt akkrediteringsinstitution..." (§ 4, stk. 8) er et forskud på en eventuel fremtidig anerkendelse af akkrediteringsinstitutionen. EVA gør samtidig opmærksom på at der formentlig vil gå et par år fra oprettelsen af et nyt dansk akkrediteringsorgan og et fagligt sekretariat til dette er bedømt både til medlemskab af ENQA og videre gennem en ekstern evaluering har opnået anerkendelse som registeropført organ. Et vist gennemløb af de aktiviteter og processer der skal vurderes, er nemlig nødvendigt før bedømmelsen vil kunne finde sted.

Side
3/12

Hertil kommer at det pga. de uklare uafhængighedsforhold ikke er sikkert at en konstruktion som den foreslåede vil blive umiddelbart anerkendt. På nuværende tidspunkt er det kun den irske organisation HETAC, det svenske Högskoleverket og EVA der er godkendt af ENQA. ENQA har optaget EVA som et fuldgældigt medlem der lever op til de europæiske standarder for kvalitetssikringsorganisationer, og som dermed har kvalificeret sig til optagelse i det kommende europæiske register.

EVA havde den centrale rolle i udformningen af de europæiske standarder, idet EVA's direktør som præsident for ENQA havde ansvaret herfor. Hertil kommer at EVA nu har erfaring med den konkrete gennemførelse af godkendelsesproceduren i forhold til standarderne. EVA henstiller derfor til videnskabsministeren at der skabes grundlag for et samarbejde mellem akkrediteringsinstitutionen og EVA om den kommende godkendelsesprocedure.

Utilstrækkelig uafhængighed

Et andet og beslægtet centralt element i de europæiske standarder er at eksterne kvalitetssikring skal gennemføres af uafhængige aktører. Der er således allerede nu faste og høje standarder for eksterne kvalitetssikringsaktørers uafhængighed, såvel i forhold til offentlige myndigheder/ministerier som i forhold til uddannelsesinstitutionerne.

Videnskabsministeren bør være opmærksom på at den foreslåede konstruktion kan være problematisk på dette punkt da det i forhold til akkrediteringsinstitutionens status som uafhængigt organ (§ 1) er uklart hvordan denne uafhængighed sikres i tilstrækkelig grad. Det bør derfor præciseres i udkastet til lovforslag at akkrediteringsinstitutionen hverken er underlagt Videnskabsministeriets instruktionsbeføjelse i faglige og metodiske spørgsmål eller i det hele taget organisatorisk kan betragtes som en del af et ressourceministerium. Denne præcisering vil tydeliggøre akkrediteringsinstitutionens opfyldelse af de europæiske standarder.

Problemet med mangelfuld præcisering af akkrediteringsinstitutionens uafhængighed skærpes af at Akkrediteringsrådet i udkastet til lovforslag tildeles en uhensigtsmæssig dobbeltrolle, og at samspillet mellem Akkrediteringsrådet, rådssekretariatet, det faglige sekretariat og andre mulige akkrediteringsaktører er uklart defineret. Herved opstår risiko for dels habilitetsproblemer og manglende troværdighed, dels ulige vilkår i situationer hvor der ønskes flere operatører i akkrediteringsfeltet.

Med hensyn til habilitetshensynet lægges der i udkastets § 1, stk. 2 op til en akkrediteringsinstitution som både skal være udførende aktør og beslutende myndighed. Når der ikke er en klar adskillelse mellem den vurderende og beslutende instans, kan der sås tvivl om uafhængigheden og i sidste ende troværdigheden af de vurderinger der foretages, såvel som de beslutninger der træffes. Den beslutende myndighed skal i et akkrediteringssystem både kunne godkende akkrediteringsprocesser og -rapporter som et rimeligt beslutningsgrundlag og kunne afvise dem som utilstrækkelige. Det er i den forbindelse et problem for troværdigheden når Akkrediteringsrådet i den foreslåede konstruktion i mange tilfælde vil skulle forholde sig til akkrediteringsprocesser og -rapporter der er udført af et fagligt sekretariat inden for den samme organisation, og samtidig til akkrediteringer udført af andre aktører, fx EVA.

Side
4/12

Når den beslutende instans skal kontrollere både sin egen aktørs og andre – principielt konkurrerende – aktørers arbejde, kan det skabe tvivl om habiliteten. Det er problematisk da såvel akkrediteringsafgørelserne som grundlaget herfor skal være troværdige og ikke på nogen måde må kunne anfægtes. Det gælder særligt i et akkrediteringssystem med så tungtvejende sanktioner som det foreslåede.

Udkastet til lovforslag bør formuleres så det sikrer den målsætning at rådet skal kunne kvalitetssikre det udførte arbejde og den resulterende akkrediteringsrapport på formelt lige vilkår, uanset om det udføres af rådets "egen" aktør eller af eksterne aktører.

Samfundsøkonomisk effektivitet gennem samarbejde med EVA

I en tid med stor opmærksomhed på effektivitet, synergi- og driftsfordele på det videregående uddannelsesområde, bl.a. via fusioner af uddannelsesinstitutioner, mangler udkastet til lovforslag en henvisning til det samfundsøkonomiske belæg i at oprette en ny akkrediteringsaktør. Ifølge udkastets § 1, stk. 2 skal der nemlig til Akkrediteringsrådet knyttes et fagligt sekretariat som skal varetage faglige opgaver i forhold til akkreditering og præakkreditering af uddannelser. Af udkastets bemærkninger fremgår det at det faglige sekretariat forventes at være hovedaktør ved akkreditering af uddannelserne.

EVA har fæstnet sig ved at der ikke i udkastet til lovforslag er givet nogen begrundelse for at akkrediteringsopgaverne skal tillægges det faglige sekretariat. Og indtil videre forekommer det ikke umiddelbart hensigtsmæssigt eller økonomisk effektivt at en ny dansk kvalitetssikringsorganisation på egen hånd skal opbygge vidensgrundlag, metodisk ekspertise, effektivitet og international anerkendelse som allerede ligger hos en anden og uafhængig organisation, nemlig EVA.

EVA's ledelse og medarbejdere har omfattende erfaring med kvalitetssikring af de videregående uddannelser. Instituttets stab af medarbejdere på dette område har arbejdet med akkreditering af videregående uddannelse i adskillige år og har et omfattende internationalt netværk og indgående kendskab til international praksis. EVA er etableret på grundlag af det daværende Evalueringsscenter for de videregående uddannelser der fra 1992 og frem gennemførte systematiske evalueringer af de videregående uddannelser. Denne kontinuitet på området for kvalitetssikring af videregående uddannelser har givet EVA en stærk international placering. EVA har derfor også været en central aktør i opbygningen af de europæiske og internationale samarbejdsorganisationer på området, herunder The European Association for Quality Assurance (ENQA) i hvis bestyrelse EVA fortsat er repræsenteret. I overensstemmelse med de internationale tendenser på området for kvalitetssikring af videregående uddannelser har EVA's metodeudvikling gennem de senere år fokuseret på akkreditering og auditering såvel som på de traditionelle evalueringer.

Der er altså allerede investeret betragtelige midler og opbygget en stor kapacitet inden for kvalitetssikring af videregående uddannelser i Danmark. Da udkastet til lovforslag og den akkrediteringsorganisation der er lagt op til, kun i mindre omfang tager højde for den viden og de erfaringer der allerede ligger hos EVA, er der risiko for at mange af investeringerne så at sige vil blive foretaget på ny. Desuden er der lagt op til en uhensigtsmæssig og overlappende organisering af arbejdet på specifikke områder. Endelig bør det igen fremhæves at EVA er i besiddelse af den forudsatte uafhængighed i forhold til ministerierne.

Side
5/12

Hvis forslaget om et fagligt sekretariat som hovedaktør opretholdes, anbefaler EVA derfor videnskabsministeren at det i bemærkningerne til lovforslaget lægges til grund at akkrediteringsinstitutionen i et samarbejde med EVA inddrager den viden og de erfaringer EVA har udviklet i løbet af de sidste 10-15 år, ikke mindst i forbindelse med akkrediteringer af uddannelser og institutioner på det videregående uddannelsesområde.

I udkastet til lovforslag præsenteres det som en del af den nye akkrediteringsinstitutionens formål at samle national og international erfaring på akkrediteringsområdet (§ 1, stk. 3). Det er imidlertid ikke effektiv ressourceudnyttelse, men derimod en udgift for den danske stat at et nyt organ uden etableret viden og erfaring skal varetage opgaven med at indsamle og formidle viden på et område hvor tilsvarende opgaver allerede varetages af et andet organ som har opbygget betydelig akkrediteringsindsigt og national og international anerkendelse, jf. EVA's publikation "Akkreditering inden for det videregående uddannelsesområde - dansk og international praksis" fra marts 2006. Hertil kommer at videns- og erfaringsindsamling ikke bør se isoleret på akkreditering, men som det er tilfældet på EVA også på samspillet mellem akkreditering og andre instrumenter til kvalitetssikring og -udvikling, herunder evaluering og auditering (jf. Bemærkninger til lovforslaget, afsnit 1.1).

Den nationale videnscenterforpligtelse bør derfor også når det gælder akkreditering fastholdes hos EVA som naturligvis også har pligt til at bistå den nye akkrediteringsorganisation med råd og vejledning.

Behovet for et flerstrengt kvalitetssikringssystem

Med indførelsen af et akkrediteringssystem af det omfang som udkastet til lovforslag lægger op til, vil akkrediteringerne af uddannelser – alene pga. det ressourcetræk de vil skabe på uddannelserne – blive den altoverskyggende kvalitetssikringsaktivitet på det videregående uddannelsesområde i Danmark. En sådan udvikling er hverken i tråd med den aktuelle europæiske udvikling på området for kvalitetssikring af videregående uddannelser eller de erfaringer man både i dansk og international sammenhæng har gjort sig de sidste 10-15 år.

Det er ikke korrekt når det i udkastet til lovforslag fremhæves at akkreditering af uddannelser er den internationalt fremherskende form for kvalitetssikring (se Bemærkninger til lovforslaget, afsnit 1.1). Tværtimod viser den internationale udvikling blandt et flertal af erfarne kvalitetssikringsorganisationer at målsætningen nu er at sikre et flerstrengt kvalitetssikringssystem. Det gælder både differentieret metodevalg og fokus på såvel uddannelser som institutioner. Denne udvikling præger også flere af de lande hvorom det i bemærkningerne til lovforslaget (afsnit 1.2) hedder at de har indført nationale akkrediteringsmodeller. I Tyskland er de regionale kvalitetssikringsorganisationer således på vej mod institutionsrettede modeller, og især er der i USA nu flere steder en udvikling i gang bort fra den traditionelle akkrediteringstilgang over i retning af auditeringsinspirerede metoder, ligesom man i Storbritannien har indført auditeringer. En tilsvarende udvikling gør sig gældende i Sverige.

Side
6/12

Samspelet mellem forskellige kvalitetssikringstyper skaber et godt grundlag for en kvalitetssikringsindsats der formidler et helhedsbillede af kvaliteten på uddannelser og institutioner. Akkreditering alene har fortrinsvist en kvalitetssikrings-/kontrolfunktion i forhold til de videregående uddannelser. Denne funktion bør derfor suppleres med kvalitetsudvikling gennem evalueringer af enkelte uddannelsesområder og gennem de nu veletablerede auditeringer på institutionsniveau. Derved sikres det samtidig at det danske kvalitetssikringssystem på de videregående uddannelser er i overensstemmelse med de europæiske standarder der er vedtaget af de europæiske ministre, og hvis sigte i høj grad er udviklingsorienteret og auditeringsrettet.

Tilslutningen ved Bologna-ministermødet i Bergen til ENQA-rapporten om europæiske standarder for kvalitetssikring indebærer en dansk accept af de europæiske standarder hvis opfyldelse reelt forudsætter et nationalt kvalitetssikringssystem der både sigter mod institutionsniveauet (auditeringer) og uddannelsesniveaue (evalueringer eller akkrediteringer). Det var en central pointe i det oplæg som EVA's direktør i november 2005 holdt for Globaliseringsrådet, og er i overensstemmelse med regeringens globaliseringsstrategis målsætning om danske universiteter i verdensklasse.

I en dansk sammenhæng med selvejende videregående uddannelsesinstitutioner er det vigtigt systematisk at fokusere på institutionel kvalitet. Auditeringer er fx et redskab til at overvåge at institutionerne lever op til nye former for selvstyre og selveje, hvad enten der er tale om universiteter eller CVU'er/de nye professionshøjskoler. Det er således af væsentlig betydning at den samlede kvalitetssikring kan dække såvel uddannelser og undervisning som institutionsniveauet.

Et akkrediteringssystem som foreslået i udkastet til lovforslag udelukker ikke principielt at institutionerne af egen drift og med egen finansiering iværksætter evalueringer eller auditeringer. Imidlertid vil den mængde af akkrediteringer som udkastet til lovforslag indebærer, medføre en så omfattende arbejdsbelastning for institutionerne at det ikke er realistisk at de skulle vælge at investere ressourcer i yderligere kvalitetsarbejde med fuld egenfinansiering. Dermed vil kvalitetsarbejdet blive hæmmet på to fronter; dels risikerer man at institutionernes interne kvalitetsarbejde fokuseres på at leve op til akkrediteringskriterier på bekostning af fortsat udvikling af kvaliteten i bredden og i dybden; dels risikerer man at ekstern kvalitetssikring af de videregående uddannelser fremover kun vil omfatte uddannelsesakkreditering.

EVA foreslår derfor at udkastet til lovforslag revideres med fokus på at fremme et flerstrengt kvalitetssikringssystem der i højere grad indtænker auditering, evaluering og evt. institutionsakkreditering. Konkret bør EVA's midler ikke overføres til den ny akkrediteringsinstitution (jf. Bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2). Derved kan det sikres at EVA fortsat kan gennemføre evalueringer, auditeringer eller institutionsakkrediteringer på det videregående uddannelsesområde og i den sammenhæng med de øvrige uddannelsesområder som EVA's lovmandat giver mulighed for. EVA kan dermed bidrage til at den samlede kvalitetssikring fortsat rummer mere indholdsmæssige kvalitetsvurderinger og mere helhedsorienterede eller tværgående vurderinger.

EVA giver i vedlagte bilag en kort oversigt over sine erfaringer med evalueringer, auditeringer og akkrediteringer.

Side
7/12

Bemærkninger af mere specifik karakter

Nedsættelse af eksterne ekspertpaneler

Det er væsentligt for en vellykket akkreditering at der nedsættes et velfungerende, kvalificeret panel, og at der etableres et klart og positivt samarbejde mellem akkrediteringsaktøren og panelet. Derfor er det vigtigt at den valgte anerkendte aktør selv nedsætter det faglige panel ud fra sit kendskab til uddannelsesområdet, internationale netværk osv. Udkastet til lovforslag er uklart på dette punkt. Det fremgår af udkastets § 4 at det faglige sekretariat som udgangspunkt nedsætter akkrediteringspanelet for uddannelser på universiteter under Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling uden at der tages højde for at der kan være valgt en anden aktør. Hvis det faglige sekretariat kan nedsætte paneler til akkrediteringer som gennemføres af andre aktører, skærpes de ovenfor skitserede problemer med habilitet, troværdighed og gennemsigtighed yderligere.

I bemærkningerne til § 8 stk. 3 fremgår det at det for Kulturministeriets uddannelser er den valgte aktør der nedsætter panelet. Det foreslås at der tilføjes lignende formuleringer for de øvrige ministeriers uddannelser der gør det klart at nedsættelsen af panelet følger den valgte, internationalt anerkendte aktør, uanset om der er tale om det faglige sekretariat eller andre.

Akkrediteringsrådets sammensætning

Ifølge § 2, stk. 5 i udkastet til lovforslag skal mindst et medlem af rådet have international erfaring med akkrediteringsmetode. EVA anbefaler at Videnskabsministeriet anmoder EN-

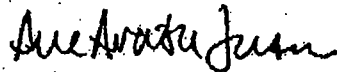
QA om at udpege dette medlem eller disse medlemmer af rådet for derved at sikre denne eller disse en høj grad af legitimitet og autoritet i rådets arbejde.

Klageinstans

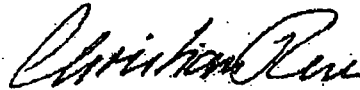
De europæiske standarder fastsætter at der i tilknytning til et akkrediterings- og kvalitets-sikringssystem skal være en mulighed for at uddannelserne kan klage over en akkredite-ringsafgørelse til en uafhængig klageinstans. I udkastet til lovforslag er det fastsat at ud-dannelsesinstitutioner kan klage til Universitets- og Bygningsstyrelsen over retlige spørgsmål ved Akkrediteringsrådets afgørelser, men det er usikkert om dette lever op til standardernes fordring om uafhængighed. EVA foreslår derfor at udkastet til lovforslag revideres med henblik på at tydeliggøre en uafhængig klageinstans.

Tidsramme for akkrediteringsforløb

EVA bemærker at det antages at et akkrediteringsforløb tager et halvt år. Med de hidtidige tilkendegivelser om det kriteriemæssige indhold (se fx Bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2) og ud fra EVA's erfaringer er det helt igennem muligt at gennemføre selve vurderings-processen og udarbejdelsen af rapporten på et halvt år. Hvis det angivne halve år derimod skal forstås som det samlede tidsforløb for en akkreditering, inkl. nedsættelse af ekspertpa-nel, indhentning af materiale fra uddannelserne osv., er det næppe realistisk. EVA foreslår derfor at den angivne tidsramme præciseres og om nødvendigt revurderes for at give et re-alistisk billede af processen for alle implicerede parter.

Ane Amth Jensen
Bestyrelsesformand

Christian Thune
Direktør

Side
8/12

Bilag 1

Danmarks Evalueringsinstituts kvalitetssikringsopgaver

EVA varetager i dag en række forskellige kvalitetssikringsopgaver på det videregående uddannelsesområde, herunder evaluering, akkreditering og auditering, der tilsammen giver et uddannelsesperspektiv, et institutionsperspektiv og et tværgående perspektiv på kvalitetssikringen af de videregående uddannelser. Samspelet mellem disse kvalitetssikringstyper giver et godt grundlag for at formidle et helhedsbillede af kvaliteten på institutioner og uddannelser og for at kombinere metoder der særligt har et udviklingsformål (evalueringer og auditeringer), med metoder der overvejende har et kontrolformål (akkrediteringer).

I skemaet nedenfor er de forskellige kvalitetssikringstyper og eksempler på disse opstillet. Skemaet er således ikke en udtømmende liste over EVA's aktiviteter på det videregående uddannelsesområde, men illustrerer alene de samspilmuligheder der er forbundet med implementering af et flerstrengt kvalitetssikringssystem.

Kvalitetssikringstyper og eksempler på disse

	Institutionsniveau	Uddannelsesniveau	Tematisk	Tværgående
Evalueringer	Evalueringen af det Teknisk-Naturvidenskabelige Fakultet på Aalborg Universitet	Evalueringen af sociologuddannelserne	Evalueringen af vejledningsindsatsen på danske universiteter Evalueringen af undervisning på engelsk på de videregående uddannelser	Evaluering af engelsk fra grundskoleniveau til de videregående uddannelser
Akkrediteringer	Akkreditering af CVU'er	Akkrediteringer af professionsbacheloruddannelser	Ej relevant	Ej relevant
Auditeringer	Auditeringer af Københavns Universitet, Danmarks Tekniske Universitet og Syddansk Universitet	Ej relevant	Ej relevant	Ej relevant
International benchmarking	Benchmarking af Kunstakademiets Arkitektskole	Benchmarking af kernuddannelser	Ej relevant	Ej relevant
Videnscenterundersøgelser/rådgivning	Analysé af resultater af University College-akkrediteringene Kvalitetsarbejdet på nordiske videregående uddannelsesinstitutioner	Rapport om praktik i professionsbacheloruddannelserne Undersøgelse af CVU'ernes diplomuddannelser	Undersøgelse af erfaringerne med forskningsbaseret	Ej relevant

Side
9/12

Erfaringer med og resultater af de forskellige kvalitetsikringsopgaver

Nedenfor skitseres flere eksempler på EVA's erfaringer med forskellige kvalitetsikringsopgaver på det videregående uddannelsesområde - med særlig vægt på EVA's indsats på universitetsområdet. I den sammenhæng skal det bemærkes at EVA ved sin start umiddelbart fravalgte en fortsættelse af de systematiske turnusevalueringer af de videregående uddannelser som blev gennemført af det daværende Evalueringscenteret for de videregående uddannelser i perioden 1992-99. Årsagen til fravalget var at centerets turnusevalueringer havde dokumenteret at de videregående uddannelser med få undtagelser lå på et tilfredsstillende kvalitetsniveau. Der var derfor ikke nogen umiddelbar værditilvækst forbundet med en yderligere systematisk evalueringsrunde. I stedet valgte EVA at gennemprøve en flerstrengt metodestrategi.

Auditeringer

I 2006 har EVA igangsat sin femte auditering. Auditeringen vedrører Danmarks Farmaceutiske Universitet (DFU). De fire øvrige institutioner der er blevet auditeret, er Københavns Universitet, Danmarks Tekniske Universitet, Syddansk Universitet og Teologisk Fakultet på Aarhus Universitet.

EVA påbegyndte de første universitetsauditeringer i 2004. Anledningen var den nye universitetslov der pålagde universiteterne selv ansvaret for den interne kvalitetssikring. Auditeringerne ses i den sammenhæng som et instrument til at understøtte universiteternes kvalitetsarbejde. Da auditeringerne blev igangsat var det hensigten at alle universiteter skulle igennem en auditering inden for en periode på fem-seks år med et gennemsnit på to auditeringer om året.

Side
10/12

I forlængelse af EVA's nye auditeringskoncept er auditeringen af DFU den første der anvender kriterier med udgangspunkt i de europæiske standarder. Konceptet har bl.a. været drøftet med Rektorkollegiet som skal sikre at universiteternes fremover lever op til de europæiske standarder for intern kvalitetssikring.

Uddannelsesevalueringer

EVA har på universitetsområdet foretaget en række evalueringer af uddannelser. Den seneste uddannelsesevaluering, som er igangsat som led i EVA's handlingsplan for 2006, er evalueringen af sociologiuddannelserne på KU og AAU og af socialvidenskab på RUC.

Evalueringerne fokuserer på at vurdere uddannelsernes kvalitet, indhold og arbejdsmarkedsrelevans. Evalueringen baserer sig på et fylldigt dokumentationsmateriale og er således et godt eksempel på en "klassisk" uddannelsesevaluering der vurderer kvalitet bredt og på en grundig måde. EVA har tidligere gennemført tilsvarende evalueringer af en række andre universitetsuddannelser, herunder HA, datalogi og tyskuddannelserne.

Med indførelsen af systematiske uddannelsesakkrediteringer er behovet for denne type evalueringer mindre, selvom de vil kunne vurdere kvalitet både grundigere og mere udviklingsorienteret end et akkrediteringssystem.

Tematiske evalueringer

EVA har gennemført en række tematiske evalueringer på universitetsområdet. Det drejer sig bl.a. om evalueringen af universiteternes pædagogiske centre og vejledningsindsatsen på universiteterne. Sidstnævnte førte til at videnskabsministeren i umiddelbar forlængelse af evalueringen stillede krav til universiteterne om de skulle formulere mål og strategier for vejledningsindsatsen.

International benchmarking

EVA har gennemført benchmarkinger af både uddannelser og institutioner. Benchmarking er en velegnet metode til internationale sammenligninger og falder således godt i tråd med regeringens målsætning om at sikre at danske uddannelser kan leve op til høje internationale standarder. EVA har gennemført internationale benchmarkinger af agronomuddannelsen Danmark, Irland, Holland og Tyskland, af datalogiuddannelser i Danmark og senest af kemiuddannelser på danske og engelske universiteter.

Derudover har EVA gennemført internationale benchmarkinger på kulturministerens område. Det drejer sig om Kunstakademiets Arkitektskolé og om de danske musikakademier.

Akkrediteringer

EVA gennemfører i dag akkrediteringer på det mellemlange videregående uddannelsesområde af henholdsvis CVU-institutioner og professionsbacheloruddannelser.

Side
11/12

Professionsbachelorakkrediteringerne gennemføres fra 2004-2009 dvs. over en periode på seks år med et årligt gennemsnit på 25 akkrediteringer. Ved udgangen af 2009 vil EVA have akkrediteret samtlige 130 udbud af professionsbacheloruddannelser. Ved udgangen af 2006 vil EVA have akkrediteret 17 uddannelser i 66 forskellige udbud.

EVA har i perioden fra januar 2004 til september 2006 akkrediteret 19 Centre for Videregående Uddannelse (CVU) til titlen som University College. Som en del af akkrediteringen har EVA gennemgået omfattende dokumentation for institutionelle forhold på de 19 institutioner og været på besøg på de 19 CVU'er. Dermed har EVA opnået et bredt overblik over CVU-sektoren og over effekten af CVU-loven.

Tværgående evalueringer

Med udgangspunkt i sin initiativret på alle uddannelsesområder har EVA i dag mulighed for at gennemføre evalueringer på tværs af uddannelsessektoren. Sådanne tværgående evalueringer kan vurdere sammenhænge og progression i uddannelsessystemet og kan både omfatte evalueringer af fagområder på tværs af uddannelsesniveauer, (fx "Faget engelsk i det danske uddannelsessystem") og evalueringer af samme tema på tværs af uddannelsesniveauer (fx "Studie- og erhvervsvejledning").

EVA's videnscenterfunktion

EVA fungerer i dag som nationalt videnscenter for hele uddannelsessektoren og formidler metodisk og faglig ekspertise til institutioner og ministerier om fx akkreditering, kursusevaluering, løbende evaluering i grundskolen osv.

Videnscenterfunktionen giver mulighed for at foretage tværgående analyser og undersøgelser enten på tværs af uddannelsessektoren eller inden for mere afgrænsede delområder. EVA vil også fortsat have en vigtig opgave i tværgående kvalitetssikringsprojekter der giver mulighed for at bidrage til regeringens målsætning om at skabe sammenhæng i uddannelserne fra folkeskole til universitet. Det betyder at der også skal være sammenhæng i vurderingen af kvaliteten.

Videnscenteropgaver kan enten varetages på EVA's eget initiativ eller på forespørgsel fra ministerier eller uddannelsesinstitutioner. EVA har i de seneste par år leveret en række ydelser til ministerierne der falder inden for EVA's videnscenterfunktion. Det drejer sig bl.a. om en undersøgelse af censorsystemet på det videregående uddannelsesområde og af taxametersystemets betydning for kvaliteten af uddannelse. Derudover gennemfører EVA på eget initiativ videnscenterprojekter om forskningsbaseret, forskningstilknytning, vejledning, pædagogikumordningen – alle tværgående problemstillinger.

Bemærk at EVA sætter komma efter Dansk Sprognævn's anbefalinger.

DANSK HANDEL & SERVICE

Kontorchef Helle Otte
Universitets- og Bygningsstyrelsen
Bredgade 43
1260 København K

26. oktober 2006

JSL/jsl

jsl@dhs.dk

Sendt pr. mail den 30. oktober 2006 til ubst@ubst.dk

Svar på høring over udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser og forslag til lov om ændring af lov om universiteter og lov om forskningsrådgivning m.v.

Dansk Handel & Service har modtaget Videnskabsministeriets høring med mail af 6. oktober 2006 over udkast til lov om Akkrediteringsinstitutionen for videregående uddannelser (akkrediteringsloven) og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

Dansk Handel & Service har en række generelle og specifikke kommentarer til lovudkastet.

Generelle bemærkninger

Dansk Handel & Service støtter enhver bestræbelse på at styrke internationaliseringen af det danske uddannelses- og forskningssystem. Akkreditering på baggrund af internationalt anerkendte principper og metoder er et helt afgørende middel til at styrke vidensystemets internationale konkurrenceevne og tiltrækningskraft med henblik på at få flere dygtige forskere, studerende og videnarbejdere til Danmark. Med denne principielle støtte til det overordnede formål fokuseres i det følgende alene på forbedringspunkter i lovudkastet.

Desuagtet, at indførelse af akkreditering er et stort og principielt fremskridt i dansk uddannelsesudvikling og -planlægning, er det vigtigt at pege på behovet for en ny kvalitets- og evalueringskultur på universitetsområdet. Akkreditering tegner blot et øjebliksbillede af en given uddannelseskvalitet og -relevans, men skal understøttes af en langt mere fundamental kvalitetskultur. Et element heri er etablering af systematiske kvalitetssikringsmekanismer og øget brug af auditering som evalueringsmetode. Ministeriet bør på denne baggrund sikre relevante positive incitamenter for en professionalisering af universiteternes kvalitetsarbejde via udviklingskontrakterne.

Specifikke bemærkninger

Det ville have været ønskeligt, at alle involverede ressortministerier delegerede godkendelseskompetence til det nye Akkrediteringsråd, da akkrediteringer på universitetsområdet vil påvirke akkrediteringer og uddannelsesudbuddet på områderne for kort og mellemlang videregående uddannelse.

Dansk Handel & Service
Tlf.: +45 3374 6000

Postbox 500
Fax: +45 3374 6080

Vester Farimagsgade 19
e-mail: dhs@dhs.dk

DK-1506 København V
www.dhs.dk

Den valgte "blandingsmodel" forudsætter således et langt tættere kontakt og koordination mellem Undervisnings-, Kultur- og Videnskabsministerierne samt disses institutioner, end tilfældet er i dag.

Af lovudkastets § 2, stk. 5, fremgår, at arbejdsmarkedsbehov og uddannelsesrelevans ikke er indtænkt eksplicit i Akkrediteringsrådets sammensætning, om end videnskabsministeren vil rådføre sig med relevante organisationer om sammensætning af Akkrediteringsrådet. Det er lovudkastet store svaghed, hvorfor Dansk Handel & Service på det kraftigste anbefaler, at der øremærkes 2 pladser i Akkrediteringsrådet til aftagerrepræsentanter for det private arbejdsmarked. De private aftagere skal udpeges i deres personlige egenskab med afsæt i deres faglige kompetencer, idet relevante aftagerorganisationer bør få kompetence til at indstille forslag til aftagerrepræsentanter.

Akkrediteringsrådets sammensætning bør netop afspejle aftagerbehov, fordi den private sektor i de kommende år vil blive en stadig større aftager af akademisk arbejdskraft. Behovet for en markant aftagerrepræsentation forstærkes af den uhensigtsmæssigt centraliserede model for relevansvurdering på Undervisnings- og Kulturministeriernes område, jf. bemærkningerne til § 1, stk. 4, hvoraf fremgår, at "[v]ed nye uddannelser under undervisningsministeren og kulturministeren foretages relevansvurderingen af den pågældende minister."

Af lovudkastets § 7, fremgår, at videnskabsministerens bemyndiges til at udstede nærmere regler om akkrediteringskriterier for kvalitet og relevans. Her bør kriterier for relevans afspejle dimittendernes brede arbejdsmarked, herunder den tiltagende forskydning fra offentlig til privat sektor. Dansk Handel & Service stiller sig fortsat til rådighed for udvikling af relevans-kriterier med operationelle succesindikatorer, idet den påtænkte bekendtgørelse bliver central for udmøntningen af lovforslaget.

I forlængelse heraf anbefaler Dansk Handel & Service, at det klart og utvetydigt fremgår af lovforslaget, at akkreditering som nyt styringsinstrument på uddannelsesområdet er et vigtigt led i at realisere de politiske mål i regeringens globaliseringsstrategi om at sikre universiteterne og de professionelle bestyrelser større frihed under ansvar. Et nyt akkrediteringsråd med tilhørende organisation må ikke resultere i ekstra administrative byrder for universiteterne, men bør derimod være fundamentet for nye og mere fleksible rammebetingelser for udvikling af uddannelse (og dermed også forskning) af højeste kvalitet - ikke mindst med henblik på at imødekomme erhvervslivets behov for højtuddannet arbejdskraft.

Af lovudkastets § 6, stk. 3, fremgår, at videnskabsministeren kan gribe ind, hvis udbud af en af Akkrediteringsrådet positivt akkrediteret uddannelse "vil føre til en samfundsøkonomisk uhensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler". Dansk Handel & Service deler ønsket om en effektiv og rationel statslig økonomistyring af uddannelserne. Den nuværende formulering er imidlertid for upræcis til at kunne bringes i anvendelse på objektiv vis. Det anbefales derfor, at bestemmelsen præciseres.

Herudover er der behov for en præcisering af videnskabsministerens kompetence, jf. bemærkningerne til § 3, stk. 3. Bestemmelsen kan således føre til uhensigtsmæssig adfærd i Akkrediteringsrådet, hvis videnskabsministeren får en de facto vilkårlig kompetence til at imødegå påtænkte akkrediteringer, jf. formuleringen "hvor rådet tidligt i forløbet bliver klar over, at videnskabsministeren vil anvende muligheden i § 6, stk. 3, for at beslutte, at uddannelsen ikke kan godkendes".

Dansk Handel & Service står naturligvis til rådighed for yderligere kommentarer.

Med venlig hilsen
Dansk Handel & Service

Jannik Schack Linnemann
Forskningspolitisk chef

[underskrevet]

DANSK INDUSTRI
H.C. Andersens Boulevard 18
1787 København V
Tlf. 3377 3377 · Fax 3377 3300
di@di.dk · www.di.dk

Universitets- og Bygningsstyrelsen
Bredgade 43
1260 København K
Att.: Kontorchef Helle Otte
ubst@ubst.dk

30. oktober 2006
chr/ma

Høringssvar vedr. udkast til forslag til Akkrediteringsloven og forslag til ændring af universitetsloven

DI finder det positivt, at der med udkast til lov om akkrediteringsinstitutionen og ændring af universitetsloven lægges op til etablering af et nationalt akkrediteringssystem, der fremadrettet skal styrke kvalitetssikringen af de danske videregående uddannelser på et internationalt niveau.

Der fremsendte udkast indeholder mange gode elementer, og DI ønsker især at fremhæve:

- at det er faglige vurderinger, som ligger til grund for akkrediteringerne, samt at der skabes bedre muligheder for hurtigere og mere fleksibelt at udvikle og igangsætte nye universitetsuddannelser.
- at kriterier for relevans skal dokumentere arbejdsmarkedets behov for uddannelserne, samt at der skal etableres en dialog mellem institutionerne og relevante aftagere på arbejdsmarkedet.
- at kvalitet og relevans kriterierne udarbejdes i dialog med repræsentanter for arbejdsmarkedet.
- at en akkrediteringsrapport fra en anden (ikke dansk) internationalt anerkendt akkrediteringsinstitution helt eller delvist kan ligge til grund for afgørelsen om en dansk akkreditering på universitetsområdet.

DI finder det afgørende, at målet med akkrediteringen bliver at skabe nye og mere fleksible rammebetingelser for udvikling af videregående uddannelse. Akkrediteringen skal ikke være en "ekstra kontrolfunktion", men et dynamisk og smidigt koncept, som understøtter uddannelsernes eget kvalitetsudviklingsarbejde. Uddannelsesudbydere skal motiveres til at gøre sig umage, men det er afgørende, at akkrediteringerne gennemføres smidigt og hurtigt, og ikke fører til unødigt bureaukrati i uddannelsessystemet.

Forskellig praksis på de enkelte ministerområder

Det er vanskeligt at forholde sig til det samlede akkrediteringssystem, da lovforslagene vedrørende Undervisningsministeriets og Kulturministeriets videregående uddan-

nelserne mangler. Uden det samlede lovgrundlag er det vanskeligt at se, hvorledes samspillet mellem de forskellige ministerområder bliver. Umiddelbart tyder det dog på, at praksis bliver meget forskellig, og at Akkrediteringsrådets opgaver og kompetencer vil variere betydeligt mellem ministerområderne.

DI vil gerne fremhæve nødvendigheden af, at der sikres konsistens mellem akkrediteringsarbejdet på de forskellige uddannelsesområder. DI anbefaler derfor, at praksis under videnskabsministerens område i forhold til rådets opgaver og kompetencer udvides til også at gælde undervisningsministerens og kulturministerens område.

DI finder det eksempelvis uheldigt, at relevansvurderingen af nye uddannelser under undervisningsministeren og kulturministeren ikke foretages af Akkrediteringsrådet, men af den pågældende minister. Tilsvarende finder DI det uhensigtsmæssigt, at mens den nuværende ministerielle godkendelse af nye uddannelser på universiteterne afskaffes, fastholdes den ministerielle godkendelse på Undervisningsministeriets og Kulturministeriets område.

På en række uddannelsesområder er der i dag etableret internationale akkrediteringsordninger, som danske uddannelsesinstitutioner har tilsluttet sig. På universitetsområdet kan disse akkrediteringer helt eller delvist indgå i en dansk akkreditering. Herved belastes universiteterne ikke unødigt af ikke-værdiskabende arbejde i form af overlappende dokumentationsarbejde fra forskellige akkrediteringsordninger. Det er uklart, om tilsvarende akkrediteringsrapporter kan ligge til grund for afgørelsen om en dansk akkreditering under undervisningsministerens og kulturministerens område. Men såfremt praksis bliver forskellig, vil det stille eksempelvis diplomingeniøruddannelserne betydelig ringere end civilingeniøruddannelserne.

Akkrediteringsrådets sammensætning

Sammensætningen af Akkrediteringsrådet bør sikre en tilpas bredde og erfaring med såvel det samlede uddannelsesfelt som arbejdsmarkedet. DI er derfor forundrede over, at lovforslaget ikke eksplicit tænker arbejdsmarkedsbehov og uddannelsesrelevans ind i Akkrediteringsrådets sammensætning. At ministeren vil rådføre sig med relevante organisationer om sammensætning af Akkrediteringsrådet, er ikke tilstrækkeligt til at sikre inddragelse af viden og kendskab til det arbejdsmarked uddannelserne retter sig mod.

Set i lyset af, at den private sektor i de kommende år vil aftage en stadig større andel af kandidaterne fra de videregående uddannelser, finder DI, at der bør afsættes to pladser i rådet til aftagerrepræsentanter for det private arbejdsmarked. Det er meget uklart, hvem der får mulighed for at indstille medlemmerne til Akkrediteringsrådet, men de studerende er næppe de eneste, som kan levere kvalificerede kandidater. Derfor anbefaler DI, at de relevante private arbejdsgiverorganisationer får kompetence til at indstille aftagerrepræsentanter, hvoraf ministeren kan udpege to rådsmedlemmer i deres personlige egenskab og med afsæt i deres faglige kompetencer.

Akkrediteringsrådets uafhængighed

Hvis en dansk akkreditering skal opnå international anerkendelse efter de principper, som den danske regering har tiltrådt i Bologna-processen, er det centralt at den kommende akkrediteringsinstitution sikres uafhængighed i akkrediteringsprocessen. Det

er efter DI's opfattelse tvivlsomt, om lovforslaget sikrer denne uafhængighed, dels fordi institutionen indgår organisatorisk som en del af Videnskabsministeriet, dels fordi Akkrediteringsrådet som besluttede organ og det faglige sekretariat som den udførende aktør er placeret inden for samme organisation. Derfor bør det præciseres nærmere, hvordan uafhængigheden sikres i den foreslåede Akkrediteringsinstitution.

Fastsættelse af kriterier

Af udkastet fremgår det, at de ansvarlige ministre fastsætter kriterier for kvalitet og relevans, samt nærmere regler om sagsgangen. Det er åbenlyst, at fastsættelsen af akkrediteringskriterier og valgte metode har afgørende betydning for den endelige bedømmelse af kvaliteten af selve akkrediteringen. Derfor ser DI gerne, at der i lovforslagets bemærkninger fastlægges enkelte overordnede principper for akkrediteringerne, herunder at der i videst muligt omfang benyttes "outcome" akkreditering. Det vil fastholde en klar ansvarsfordeling, hvor uddannelsesinstitutionerne har størst mulig frihed til at tilrettelægge indhold og opbygning af uddannelserne, mod at de står til ansvar for at de studerendes udbytte af uddannelsen står mål med de opstillede kriterier.

I forventning om, at det endelige lovforslag tager hensyn til ovenstående bemærkninger, ser DI frem til indførelsen af forslaget.

Med venlig hilsen

Charlotte Rønne
Forskningschef

/ Rasmus Normann Andersen
Konsulent

Universitets- og Bygningsstyrelsen
Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
Bredgade 43
1260 København K

Att. Peter Bøcher

Sendt pr. mail til: ubst@ubst.dk

27. oktober 2006

Høring over udkast til lov om Akkrediteringsinstitution og forslag til lov om ændring af lov om universiteter (universitetsloven) og lov om forskningsrådgivning m.v.

Nimbusparken 16
2000 Frederiksberg
Danmark

DM – fagforening for højtuddannede (DM) har d. 6. oktober 2006 modtaget udkast til lov om Akkrediteringsinstitution m.m. fra Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (VTU).

Telefon 3815 6600
Fax 38156666
dm@dm.dk

www.dm.dk

Indledningsvis skal DM hilse etableringen af en selvstændig akkrediteringsinstitution for de videregående uddannelser velkommen. DM ser etableringen af institutionen som en naturlig følge af universitetsloven og internationaliseringen af de videregående uddannelser.

På ovenstående baggrund finder DM, at det både er rigtigt og vigtigt, at akkrediteringsinstitutionen etableres som en uafhængig og selvstændig institution under Videnskabsministeriets ressortområde, da armlængdeprincippet kan sikre en uafhængig faglig bedømmelse af uddannelsernes kvalitet og niveau.

Uafhængig faglig bedømmelse

Det fremgår af lovudkastet, at VTU overdrager sin godkendelseskompetence til Akkrediteringsrådet, dog ikke mere end, at ministeriet fortsat vil have mulighed for at gå uden om akkrediteringssystemet og beslutte ikke at godkende en uddannelse, hvis "oprettelsen af uddannelsen vil føre til en samfundsøkonomisk uhensigtsmæssig anvendelse af offentlige midler" jf. § 6, stk. 3.

DM finder, at denne bestemmelse skaber et meget uklart og dermed usikkert retsgrundlag for universiteterne. Muligheden for en arbitrær ministeriel indgriben vil stride mod hele hensigten om uddannelsesgodkendelser, der bygger på et uafhængigt baseret akkrediteringssystem. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at Akkrediteringsrådet kan afvise en anmodning om akkreditering fra en institution, hvis rådet "tidligt i forløbet bliver klar over, at videnskabsministeren vil anvende muligheden i § 6, stk. 3 for at beslutte, at uddannelsen ikke kan godkendes". En sådan uklarhed i beslutningsprocessen harmonerer ikke med god forvaltningsskik; hvem har i givet fald truffet beslutningen, rådet eller ministeren?

Relevansbegrebet

Lovforslaget rejser en særlig problemstilling vedrørende håndtering af relevansdimensionen i det fremtidige akkrediteringssystem. DM finder dels at lovforslaget har en afgørende svaghed, idet det ikke er sikret, at der i rådets arbejde indgår en særlig ekspertise mht. relevansdimensionen, dels finder DM, at relevansdimensionen skal behandles med stor varsomhed i forhold til rådets godkendelse af de videregående uddannelser.

Det danske arbejdsmarked er under konstant forandring. Det betyder, at den kompetence som er relevant i dag ikke nødvendigvis vil have samme relevans om 5 til 10 år. Gennemløbet på en videregående uddannelse er på 5 til 7 år, hvorfor arbejdsmarkedets behov kan nå at ændre sig før den studerende er færdiguddannet som kandidat.

Hvis relevansdimensionen ikke skal ende op med at blive blokerende for kandidaternes mulighed for beskæftigelse er det nødvendigt at sikre, at den færdiguddannede kandidats kompetencer er tilstrækkelig generelle til at indeholde den nødvendige fleksibilitet i relation til arbejdsmarkedets behov.

Samtidig er det DMs holdning, at etablering af en videregående uddannelse ikke alene skal tage udgangspunkt i, hvilke behov arbejdsmarkedet har, men hvilke behov samfundet som helhed har. Det skyldes, at vi gentagne gange har set en udvikling, hvor det i lige så grad er kandidaterne, der er med til at forme fremtidens arbejdsmarked via deres kreativitet, idérigdom, gå-på-mod og iværksætterånd.

I den internationale konkurrence, hvor der konstant er et pres på videnssamfundets evne til at forny og forbedre sig, er kandidaternes evne til at etablere innovative "rum" på arbejdsmarkedet af meget stor betydning for den danske konkurrenceevne.

Sådanne muligheder bør derfor ikke udelukkes i en snæver fortolkning af, hvad der er relevant på fremtidens arbejdsmarked.

Dimensionering

Ifølge lovforslaget kan rådet beslutte at indstille en maksimumsramme for tilgangen til uddannelsen jf. § 6, stk. 2. Med andre ord kan det fra centralt hold besluttes, at en given uddannelse skal dimensioneres. Det er DMs holdning, at hvis universiteterne skal have en fair chance for at leve op til såvel universitetslov som udviklingskontrakter, skal universiteterne også selv kunne beslutte, hvorvidt en uddannelse yderligere skal dimensioneres.

Med venlig hilsen

Elisabeth Tosti